

O COMEDIE ÎN
TREI REPRIZE DE
AUREL
STORIN

DUMENICA

CU ILUSTRAȚII DE
BENEDICT GĂNESCU

FOTBAL

FĂRĂ

PERSONAJELE

Titi Țintea, inginer la „Metalurgul”
Irina, soția lui
Arhitectul-șef al orașului
Sculptorul Crăiniceanu
Alecă Berbecaru, casier
80.000
O secretară, care va fi și
O trecătoare
Corul

Acțiunea se petrece într-un oraș de subordonare regională, în zilele frământate și bînuite de contradicții neantagoniste ale campionatului de fotbal.

R E P R I Z A I

Prima intervenție a corului.

Corul este format din 11 persoane, ca o echipă de fotbal. Echipamentul va fi compus din treninguri albastre, iar pentru așezarea corului în scenă poate fi utilizat sistemul clasic WM. Regizorii însă, ca și antrenorii, sînt liberi să folosească și alte sisteme, mai moderne, de joc, cum ar fi 4—2—4. Jucătorii vor purta numere mari, pentru identificare, iar căpitanul echipei, care va fi Corifeul, va purta pe brațul stîng o banderolă roșie. La ridicarea cortinei, corul se află în nemișcare. Numărul Trei încearcă la chitară cîteva acorduri triste.

CORIFEUL: Iar cînti, Treiule?

TREI: Iar.

CORIFEUL: Ce cînti?

TREI: Nu știu. Mă plimb cu degetele pe chitară.

CORIFEUL: O improvizație?

TREI: Un recviem. Cînd o echipă de fotbal pierde cu 6-1, orice fel de improvizație se numește recviem.

UNU: Ați lăsat apărarea complet decoperită. După părerea mea, era foarte normal să pierdem. Nu?

DOI: Nu. Eu cred că niciodată nu e normal să pierzi. Normal e să te bați pentru victorie

UNU: Degeaba, fără Țintea nu putem juca.

DOI: Îl avem pe Doisprezece.

DOISPREZECE: Nu, eu sînt rezervă. Eu țin locul lui Titi Țintea. Din cauza asta, și port numărul Doisprezece. Să se vadă că sînt o apariție efemeră. Azi joc, mâine nu mai joc. De fapt, ar fi trebuit să port numărul Nouă, sînt pe post de centru-naintaș. Dar acesta e numărul lui Titi Țintea. Cum mi-aș putea permite eu, o rezervă, să port numărul lui Titi Țintea?

CORIFEUL: Azi ai fost titular.

DOISPREZECE: Dar am jucat tot ca o rezervă. Nu știu, parcă m-am obișnuit să lovesc mingea numai cu piciorul lui Titi Țintea.

PATRU: Ei luptă cu spaniolii la Madrid, și noi pierdem aici cu 6-1. (Acord de chitară.) Barem să fi pierdut la 2. Dacă nu rata Pele, pierdeam la 2.

UNSPREZECE: Te-am rugat, Patrule, nu-mi mai spune Pele. Știu c-am jucat prost, c-am ratat ca un copil, dar asta nu-i motiv să mă jignești.

PATRU: Nici un fotbalist din lume nu s-ar simți jignit dacă cineva i-ar spune Pele.

UNSPREZECE: Ba da. Eu, da. Înțeleg că am un nume imposibil: Protopescu Laurențiu. Și din cauza asta, tu mi-ai alăturat numai inițialele P.L.: Pele. Dar gîndește-te, mi-e rușine să port numele ăsta și să joc cum joc!

PATRU: Ai jucat mizerabil, Pele. Nu te supăra. (Acord de chitară.) Barem să fi pierdut la 2. Ar fi fost un scor sever, dar nu categoric. Să luăm exemplul de la înaintașii noștri: Constantin și Pircălab.

CINCI: Băieți, viața e scurtă. S-o facem mai lungă, nu putem. Hai s-o facem lată...

ȘASE: A fost o duminică cu ghinion. Cu fotbal, dar cu ghinion. (Corifeul zîmbește ușor.) De ce zîmbești, Corifeule?

CORIFEUL: Pentru că, ascultîndu-te, în clipa asta mi-am adus aminte de un coleg al meu din facultate. Aveam

- odată examen la filozofie, și el, înainte de a intra în sală, și-a împreunat minile a rugăciune, s-a uitat în sus, la Dumnezeu, și l-a implorat cu cea mai deplină seriozitate: ajută-mă, doamne, să te combat...
- ŞASE: Eu n-am spus așa.
- CORIFEUL: Nu, n-ai spus. Dar mi-ai adus aminte de colegul meu.
- UNU: Noi fără Țintea nu valorăm nimic. După părerea mea, el e sufletul și creierul și piciorul echipei. Zic vreo eroare?
- DOI: Nu că zici, dar faci. O echipă cu un singur suflet e săracă. Cu un singur creier, e lipsită de înțelepciune. Cu un singur picior, e schiloadă. Vreau 11 suflete, 11 creiere, 22 de picioare. Vreau o echipă. Ce spui, Doisprezece?
- DOISPREZECE: Ce să spun?! Eu nu spun nimic. Îl înlocuiesc numai pe Titi Țintea pînă se întoarce din Spania.
- OPT: Cred că nouă ne-ar trebui un joc mai subtil, mai rafinat.
- ZECE: Pentru subtilitate avem nevoie de intelectuali. De unde să-i luăm? În echipa noastră joacă doi profesori, un inginer, un candidat în științe și nici un intelectual.
- PATRU: Barem să fi pierdut la 2. (*Acord de chitară.*) Sau la 3. (*Alt acord.*) Cînd ai pierdut la 3, parcă rămîi cu impresia că nici n-ai pierdut.
- CINCI: Fraților, viața e scurtă. S-o facem mai lungă, imposibil. Hai s-o facem lată...
- UNSPREZECE: Recunosc că am jucat mizerabil. Dar ce vină are Pele? El nu și-a făcut numele prin alăturarea a două inițiale. El e altfel. Sigur, care fotbalist nu și-ar dori să i se spună Pele?
- ŞASE: Eu nu cred în superstiții, dar cred în ghinion. 1-0 e întimplare. 2-1 e luptă, 3-1 e scor, dar 6-1 e ghinion.
- OPT: Jucăm aiurea, fără subtilitate.
- ZECE: Pentru că n-avem intelectuali.
- UNU: Și sîntem o echipă fără orizont. După părerea mea, ar trebui să ne construim în primul rînd un orizont și, după aia, să jucăm fotbal. Nu?
- DOI: Nu. N-avem orizont, cum spui tu, dar sîntem totuși o echipă. Nu jucăm strălucit, dar jucăm totuși fotbal. Ce spui, Doisprezece?
- DOISPREZECE:
- Spre boltă fruntea mi-o avînt
privirea uită de hotare.
- Eu soarele-l iubesc și-l cînt,
deși-s atîtea pete-n soare.
- CORIFEUL: Ce-i cu tine, băiatule? Ai început să vorbești în versuri?
- DOISPREZECE: Sînt probabil emoționat. Așa mi se întîmplă întotdeauna cînd sînt emoționat. Iertați-mă. (*Acord de chitară.*)
- CORIFEUL: Iar cînti, Treiule?
- TREI: Iar.
- CORIFEUL: Trebuie să treacă pe-aici sculptorul și mi-e teamă că fotbalul o să i se pară cel mai trist dintre toate sporturile.
- TREI: Care sculptor?
- CORIFEUL: Crăiniceanu. A fost trimis de arhitectul-șef al orașului. E sarcină să se ridice în fața noului stadion „statuia unui fotbalist”. Caută de trei zile un model și a cutreierat pînă acum toate asociațiile sportive din oraș. Am impresia că pe lista celor recomandați figurează și Țintea.
- UNU: Sigur că da, frumos e, talent are...
- CORIFEUL: Nu toți fotbaliștii sînt frumoși.
- UNU: Da' ce, parcă talent au toți?
- CORIFEUL: Aici trebuie un fel de esență...
- UNU: Nu un fotbalist?
- CORIFEUL: O esență de fotbalist! Nu știu cum să-ți explic... Uite-l că vine! Alinați-vă, băieți! Sîntem totuși o echipă de fotbal.
- (*Echipa se aliniază, formînd un fel de cortină vie în spatele căreia vor fi așezate elementele de decor ale tabloului care va urma.*)
- SCULPTORUL (*intrînd*): Bună ziua și condoleanțele mele.
- CORIFEUL: Mulțumim.
- SCULPTORUL: N-aveți pentru ce. Pentru „bună ziua” nu se obișnuiește, iar pentru condoleanțe nu merită. Scorul rămîne scor.
- UNU: Era normal.
- SCULPTORUL: Nu era deloc. 6-1 nu e niciodată normal.
- PATRU: Barem să fi pierdut la 2.
- SCULPTORUL: 6-2 e, de fapt, un 6-1 cu o scuză în plus. N-am nevoie de scuze. Vreau argumente. Îmi bat capul, îmi frămînt creierii pentru „statuia unui fotbalist”, dar trebuie să înțelegeți că și statuile pot roși în fața acestui 6-1. (*Lui Unsprezece.*) Dumneata ești Țintea? Ai jucat catastrofal.
- UNSPREZECE: Nu. Eu sînt Pele.
- SCULPTORUL: Pele? Ești brazilian?

UNSPREZECE: Nu. Sînt moldovan.

SCULPTORUL: Cum te cheamă?

UNSPREZECE: Protopopescu Laurențiu.

Mi se spune Pele.

SCULPTORUL: E o greșeală, evident.

(*Lui Doispnezece.*) Dumneata ești Țintea?

DOISPNEZECE: Vai, tovarășe, cum puteți să faceți o asemenea confuzie? Eu sînt rezervă. De asta și port numărul Doispnezece, ca să se vadă că sînt rezervă. Pînă vine Titi Țintea din Spania, joc eu. Cînd vine Titi Țintea, joacă el. El e Nouă.

SCULPTORUL: Și ce dacă-i Nouă? Nu asta contează.

DOISPNEZECE: Cum să nu conteze? Zău, nu mai vorbești așa. Știi dumneavoastră ce înseamnă numărul Nouă?

SCULPTORUL: Joacă centru-naintaș, știu.

DOISPNEZECE: Nu. Nu știți. Centru-naintaș joc și eu. Numai că eu port numărul Doispnezece. Pentru că eu înlocuiesc pe cineva. Eu sînt rezervă.

SCULPTORUL (*spre Corifeu*): Cînd vine Țintea? Am nevoie de el.

CORIFEUL: Și noi. Mergem acum la gară, să-l primim cu flori. A făcut meci nul cu Spania.

SCULPTORUL: Aveți un buchet în plus?

CORIFEUL: Pentru cine?

SCULPTORUL: Pentru mine. Mă duc să-mi aștept modelul. El va fi, ca să zic așa, „statuia unui fotbalist”. Mergem?

CORIFEUL: Mergem.

SCULPTORUL: Cînd ies de pe teren, jucătorii cîntă.

CORIFEUL: Noi însă o să leșim în liniște. La scorul de 6-1 nu se poate cînta.

(*Les murmurînd încet un cîntec trist, jumătate în partea stîngă, cealaltă jumătate în dreapta, ca și cum s-ar deschide o cortină. În spatele ei apare biroul arhitectului-șef al orașului. Într-o parte, o masă lungă cu 12 scaune, fără ca ele să constituie vreo aluzie la cunoscutul roman al lui Ilf și Petrov. În birou trebuie să existe cel puțin un element de decor — și sînt convins că scenograful nostru nu vor face risipă în acest sens — care să sugereze că șeful este un microbist notoriu. În timp ce secretara, în picioare, îi citește din agenda zilnică, el stă jos, la birou.*)

SECRETARA: La patru vine sculptorul Crăiniceanu.

ARHITECTUL: Fă-i vînt...

SECRETARA: Îi telefonez c-aveți o ședință la Regiune...

ARHITECTUL: Banal. Pretextul ăsta îl folosim pentru toată lumea. Crăiniceanu e artist plastic, umblă toată ziua la fantezie.

SECRETARA: Îi telefonez că v-ați îmbolnăvit.

ARHITECTUL: Ei, așa da! E altceva!

SECRETARA: Credeți că un abces la o măsea v-ar prinde?

ARHITECTUL: Sigur, e un lucru foarte nostim... Ce poate fi mai draguț decît un abces?

SECRETARA: Atunci notez „abces”.

ARHITECTUL: Mai e ceva?

SECRETARA: Nu. Fără complicații.

ARHITECTUL: Va să zică, le-am rezolvat pe toate. Mi s-a umflat capul ca o minge de fotbal. Ce, ne jucăm cu Titi Țintea? ! Păi, știți dumneata ce reprezintă Titi Țintea?

SECRETARA: Ca să fiu sinceră, nu știu.

ARHITECTUL (*uimire absolută*): Cum, nu știi? Ce vrei să spui cu asta?

SECRETARA: Că nu știu. N-am prea auzit...

ARHITECTUL: Cum? Nici măcar n-ai auzit? De Magellan ai auzit?

SECRETARA: Da.

ARHITECTUL: De Columb ai auzit?

SECRETARA: Da.

ARHITECTUL: Păi bine, tovarășă, ai auzit de-atîția oameni celebri, și habar n-ai cine-i Titi Țintea! Cetățean de onoare al orașului nostru! El care-a scos 0-0 cu Spania! De Spania ai auzit?

SECRETARA: Da.

ARHITECTUL: Ei, cu dumneaei a făcut meci nul! Notează, te rog! (*Secretara notează.*) Toți salariații sînt convocați la mitingul de primire. Fanfara să execute melodii vesele. Pe fețele oamenilor să se citească entuziasmul. Asta n-o scrie, s-o comunică verbal. Brigada artistică să pregătească un program nou.

SECRETARA: Nu știu dacă mai e timp...

ARHITECTUL: Atunci să folosească programul de anul trecut, cînd am luat bătaie cu 4-0 de la cehi. Fanfara o să cînte atît de tare încît brigada tot n-o să se audă. Ai notat?

SECRETARA: Da.

ARHITECTUL: Perfect. Ai flori pe birou?

SECRETARA : Da. Sint prospecte, le-am schimbat azi-dimineață...

ARHITECTUL : O floare pentru Țintea... Sună frumos, nu? Te rog să iei florile de la dumneața și să le-aduci pe biroul meu. Să vadă Titi Țintea că, deși am sarcini administrative, sint un om sensibil.

SECRETARA : Am înțeles. (Iese pentru câteva secunde, apoi se întoarce cu o vază mică de flori, pe care o așază pe biroul arhitectului.)

ARHITECTUL : Mulțumesc. Pentru repararea prestigiului meu, trebuie să te informez că nu sint un sentimental.

SECRETARA : Totuși, iubiți fotbalul...

ARHITECTUL : Pentru că nu vreau să rămîn în coada maselor! Oricum, îți mulțumesc c-ai fost atît de drăguță și mi le-ai împrumutat.

(Se aud bătăi în ușă. Un moment de liniște, așteptare și incertitudine.)

ARHITECTUL (cu autoritate și emoție) :
Intră !

(Apare Corifeul, care duce un geamantan mare cu multe, multe etichete, pe care-l așază aproape de arlechinul din dreapta. În spatele Corifeului, pe rînd, fiecare jucător poartă cîte un geamantan din ce în ce mai mic și tot cu etichete, în așa fel încît, așezate în continuare, geamantanele să formeze un șir de trepte. Pe acele trepte, în sunetele și ritmul ariei toreadorului din opera „Carmen” de Bizet, cîntată la fanfară, își va face apariția însuși Titi Țintea. El parcurge drumul gloriei pe geamantane, cu fișcul și obișnuința unor toreadori celebri, ca Ordenez sau Dominguin. Geamantanele vor rămîne în poziția respectivă pînă la sfîrșitul spectacolului și vor fi utilizate ca elemente de decor, conform indicațiilor ce vor urma. Dînd aceste indicații, autorul speră să-și atragă în mod definitiv antipatia și lipsa de considerație a scenografilor. Corul iese din scenă.)

ARHITECTUL : Salutăm pe învingătorul Spaniei !

ȚINTEA : Salutați-l, n-am nimic împotrivă.

ARHITECTUL : Cum ai călătorit ?

ȚINTEA : Mizerabil. Locomotiva scoate fum, iar la vagonul-restaurant nu se găsea bere „București”.

ARHITECTUL : Ce-ai în geamantane ?

ȚINTEA : Urale. Aplaube. Glorie. Două geamantane cu urale. Șase geamantane cu aplauze. Trei geamantane cu glorie.

ARHITECTUL : Și vama? Ce-a zis vama ?

ȚINTEA : Am scutire, sint internațional.

ARHITECTUL : Sigur, 0-0 cu Spania e un scor.

ȚINTEA : Un scor? O cotitură. Un eveniment. O istorie.

(Arhitectul, cu o abia perceptibilă ironie în mișcări, dă cu piciorul unui geamantan. Se aude o explozie de urale. Același joc, cu alt geamantan. Se aude o furtună de aplauze.)

ARHITECTUL : Uite, Țintea, deși ocup un post de oarecare răspundere, am curajul să-ți mărturisesc că te admir.

ȚINTEA : Sinteți curajos.

ARHITECTUL : De ce ?

ȚINTEA : Pentru că, după această mărturisire, aș putea să vă cer ceva

ARHITECTUL : Poftim, cere-mi orice.

ȚINTEA : Am spus că aș putea.

ARHITECTUL : Te rog. Imposibil să nu-ți prindă bine o favoare. Pentru tine vorbesc cu cine vrei. Uite, cum stai cu inovația? Sint prieten cu directorul.

ȚINTEA : Inutil. A fost aprobată.

ARHITECTUL : Te propun șef de laborator! Sint certat cu șeful.

ȚINTEA : Degeaba. Nu înghit cusăturile.

ARHITECTUL : Locuință ai ?

ȚINTEA : Trei camere.

ARHITECTUL : Prea puțin !

ȚINTEA : Prea mult. Sintem numai două persoane.

ARHITECTUL : Casa e veche !

ȚINTEA : Bloc nou. Construit anul trecut.

ARHITECTUL : Caloriferul e defect. Liftul a înțepenit !

ȚINTEA : Caloriferul funcționează. Liftul circulă.

ARHITECTUL : Administratorul blocului e un papă-lapte !

ȚINTEA : Rar am văzut un om atît de energic.

ARHITECTUL : N-ai spațiu verde ! Un copac ! O floare !

ȚINTEA : 412 metri pătrați. Tei. Cri-zanteme.

ARHITECTUL : Sint dezarmat. Ajută-mă ! Cere-mi o intervenție cît de mică.

Uite : dau telefon la școala elementară să nu-ți lase copilul repetent.

ȚINTEA : N-am copii.

ARHITECTUL : Dar o să ai ! N-o să le strice niciodată telefonul ăsta ! Zău, ești o valoare, de ce nu te prețuiești ? Cere-mi ceva.

ȚINTEA : Inutil, nu insistăți. Nu vreau nimic.

ARHITECTUL: Pe cuvîntul meu, nu ştiu ce să cred despre tine. Ori eşti naiv, ori eşti modest. Naiv nu pari. Iar modest nu poţi să fii, pentru că eşti talentat. Zău, nu se poate să ai talent şi să nu ceri nimic! Mă rog, pentru tine să zicem că nu. Dar omul e o fiinţă socială, ai familie, un unchi, o mătuşă, un cumnat! La ei nu te gîndeşti? Nu trebuie să simtă şi ei că există unul în familie care are talent? Uite ce e, dacă nu cunoşti viaţa, mai învaţă de la alţii.

ȚINTEA: Degeaba.

ARHITECTUL: Priveşte-mă, sînt furios ca un taur!

ȚINTEA: Şi eu, încăpăţînat ca un catîr.

ARHITECTUL: Atunci, fii atent: vreau să te ajut! A fost săptămîna trecută la mine, în audienţă, un actor. Joacă de şase ani pe scena teatrului din oraşul nostru şi nu s-ar putea spune că a devenit celebru. Şi nici talentul nu l-a doborît încă la pat. Ştii pentru ce m-a vizitat?

ȚINTEA: Nu. Nu ştiu.

ARHITECTUL: Ca să mă invite personal la premiera spectacolului *Hamlet*.

ȚINTEA: S-a jucat pîn-acum de 76 de ori.

ARHITECTUL: Da. Dar alaltăieri-seară a jucat chiar el. A fost primul spectacol cu a treia distribuţie. De fapt, tot o premieră. Şi m-am dus. Dumnealui m-a primit la intrare, iar la plecare, mi-a întins mîna prieteneşte, exact în clipa în care directorul teatrului îşi avea atenţia îndreptată spre noi. Ieri a venit la mine din nou.

ȚINTEA: *Hamlet*?

ARHITECTUL: Care *Hamlet*?

ȚINTEA: Actorul...

ARHITECTUL: Nu, frate dragă, nu-l juca pe *Hamlet*. Juca rolul Groparului unu din actul patru. Ştii pentru ce-a venit ieri?

ȚINTEA: Nu. Pentru ce?

ARHITECTUL: Să mă întrebe cum mi s-a părut rolul groparului. „Bine scris” — i-am răspuns. „Interpretarea?” „Interesantă.” E un adjectiv excepţional, o minune a limbii noastre moderne. Nu te obligă la nimic şi lasă impresia că ți-ai spus o părere. Ei, şi-atunci ce crezi că se întimplă cu omul meu? Se apleacă peste birou, mă priveşte drept în ochi, şi-mi spune: „În cazul acesta, oare e drept ca cumnatul meu, care este inginer la Institutul de Proiectări numărul 3, să nu fie numit director pe postul aflat liber de doi ani de zile? Eu să încînt seară de seară spectatorii cu

talentul meu, iar cumnatul, bietul de el, să-mi tinjească după un post, care nici măcar nu este de director plin, ci de adjunct?! Ce părere aveţi, tovarăşe arhitect-şef?”

ȚINTEA: Şi ce părere aţi avut?

ARHITECTUL: L-am dat afară. După aceea, m-au frecat două ceasuri la Regiune, că nu ştiu să mă port cu cetăţenii. Va să zică, domnia-sa nu venise decît pentru cumnat. Totul era să mă-ncolţească, să profite de orice grăunte de politeţe care s-ar ascunde-n mine şi să-mi smulgă un epitet favorabil. Talentul, *Hamlet*, Groparul, toate astea sînt pretexte! Baza e cumnatul! Prin talent — la căpătuală! Prin *Hamlet* — la avansare! Prin Gropar — la fericirea întregii familii. Spuneau că nu ştiu să mă port cu cetăţenii. Uite, cetăţeanule: pe tine te apreciez din toată inima. Eşti un om într-adevăr talentat. Cere-mi ceva. Tu ai dreptul! Tu meriţi! Ție ți se cuvine.

ȚINTEA: Bine. Accept.

ARHITECTUL: Ai văzut? Nu se putea!

Ascultă-mă, băiatule: tu ai talent!

ȚINTEA: O să vă cer trei lucruri.

ARHITECTUL: Mare talent! Să chem Secretara?

ȚINTEA: Sigur că da. Fără ea nu facem nimic.

(Arhitectul sună Secretara. Aceasta apare cu nedespărţitul ei carnet de însemnări.)

ARHITECTUL: Te rog să notezi cu cea mai mare atenţie. Avem de rezolvat următoarele trei probleme.

ȚINTEA: Aş dori să menţionaţi „urgent”.

ARHITECTUL: Urgent, la Sfatul Popular?

ȚINTEA: Maximum zece minute.

ARHITECTUL: Țintea dragă, ne dai peste cap tot stilul de muncă. Gîndeşte-te, sîntem oameni.

ȚINTEA: Mai mult de zece minute nu admit.

SECRETARA: Să notez?

ARHITECTUL: Ce să notezi? Stenografiază! N-ai auzit că n-avem decît zece minute? *(Lui Țintea.)* Prima dorinţă!

ȚINTEA: N-am mîncat nimic de la Bucureşti. Vreau un sandviş cu şuncă.

ARHITECTUL: Țintea, eşti nebun!

ȚINTEA: Sînt nebun, dar îl vreau cu şuncă!

ARHITECTUL *(dispoziţie Secretarei)*: Mobilizează tot bufetul!

SECRETARA: Dacă-s clienţi?

ARHITECTUL : Să-i dea afară! Prima cerere s-a rezolvat! A doua!

ȚINTEA : Sint puțin obosit. Vreau să beau o cafea amară.

ARHITECTUL : Țintea, mă derutezi!

ȚINTEA : Dacă nu e amară, nici nu pun gura pe ea! Ce facem, ne jucăm cu cetățenii?

ARHITECTUL (*Secretarei*) : Dispoziție pentru bufet: o cafea amară, fără zah.

SECRETARA : Imposibil, cafeaua lasă...

ARHITECTUL : Să lase mai puțin, avem oaspeți! A doua cerere s-a rezolvat! A treia!

ȚINTEA : Sint plecat de zece zile. Nu mi-am văzut nevasta.

ARHITECTUL : Țintea, ești orbit!

ȚINTEA : Sint orbit, dar vreau s-o văd!

ARHITECTUL (*Secretarei*) : Să i se aducă nevasta. Trimite șoferul acasă s-o aducă. Și dacă în zece minute nu se rezolvă aceste trei cereri, fac un scandal de nu se vede om cu om.

SECRETARA : Pot să p'ec?

ARHITECTUL : Zboară!

(*Secretara iese.*)

ARHITECTUL : Țintea dragă, te rog foarte mult să mă ierți, dar ești un prost. Ți-ai cheltuit admirația mea pe nimicuri. Și-ai făcut-o cu un aer important, perfect convins că m-ai tras pe sfoară. Bine. O să vedem. Când o să afli ce surpriză ți-am pregătit, o să spui tu singur, dacă noi, cetățenii orașului tău natal, știm să-ți prețuim talentul sau nu. Dar pînă la surpriză, te credeam mai altfel, nu știu cum să-ți spun. Sigur, s-ar putea să te jenezi, din timiditate. Dacă vrei, cere-mi un lucru mai însemnat, dar nu direct, ci așa, pe ocolite. L-ai citit pe La Fontaine?

ȚINTEA : Da.

ARHITECTUL : Și n-ai învățat nimic de la el?

ȚINTEA : Cum să nu? „Vulpea și corbul”.

ARHITECTUL : Iubitele, înțelege, spune-mi-o în mod alegoric și eu voi pricepe totul! Dă-i un înveliș acceptabil, care să nu supere pe nimeni. Procedează ca la teatru: cînd la o comedie nu ride publicul, i se spune comedie lirică, iar cînd o piesă n-are nici un pic de acțiune, i se spune piesă de idei. Spune-mi într-un fel, cum vrei tu, dar spune-mi!

(*Se aud cîteva bătăi timide în ușă.*)

ARHITECTUL : Intră!

(*Apare casierul uzinelor „Metalurgul”, purtînd la subsuoară o servietă mare,*

din piele de porc, cu două bretele late, care asigură securitatea perfectă a conținutului.)

CASIERUL (*cu timiditate*) : Vă rog să mă iertați... Am sarcină să mă fac luntre și punte.

ARHITECTUL : Poftim. Fă-te.

CASIERUL : Și să-l găsesc pe tovarășul inginer Titu Țintea. (*Îl vede pe Țintea, se apropie de el.*) Tovarășe inginer, am familie!

ȚINTEA : Să-ți trăiască!

CASIERUL : Am copii...

ȚINTEA : Bine faci.

CASIERUL : Doi flăcăi...

ȚINTEA (*scoate din buzunar*) : Poftim două autografe.

CASIERUL : ...și-o fată de 19 ani.

ȚINTEA : Trei autografe. Și-o fotografie 6 pe 9, profil.

CASIERUL : Sint bătrîn. Am adunat și eu o vîrstă oarecare...

ȚINTEA : Și vîrsta ai adunat-o! Mare pramatie ești, nene Alecule. Nu-ți scapă nimic.

CASIERUL : Am alergat de mi-a ieșit sufletul.

ȚINTEA : Știu. Ți-a ieșit mai de mult.

CASIERUL : Poftim. Semnează de primire.

ȚINTEA : Ce primire?

CASIERUL (*scoate din servietă*) : Ai un plic.

ȚINTEA : Ce fel de plic?

CASIERUL : Plic galben. Conține prima pe trimestrul acesta.

ȚINTEA : Exagerat! Sintem abia în prima lună a trimestrului!

CASIERUL : Atunci, pe trimestrul trecut.

ȚINTEA : Am mai luat!

CASIERUL : Nu-i nimic, mai iei o dată. Două necazuri strică. Două prime, nu. Poate e pentru rezultate excepționale în producție...

ȚINTEA : N-am mai dat pe la uzină de șase săptămîni, am fost în cantonament.

CASIERUL : Pentru ceva tot trebuie să fie. N-am ajuns chiar acolo să cadă primele din cer. Mai avem de luptat. Hai, ia plicul și semnează.

ȚINTEA : Nici nu mă gîndesc.

CASIERUL : Ia-l, tovarășe inginer. E galben. Și are un conținut foarte sănătos.

ȚINTEA : Pleacă!

CASIERUL : Nu plec nici mort! Dumneata nu-l vrei, dar el te vrea! Am citit eu undeva o chestie din asta,

dar nu-mi aduc aminte cum s-a terminat.

ȚINTEA (explozie): Ieși afară!

CASIERUL: Tovarășe inginer...

ȚINTEA (urlă): Acolo s-a terminat cu omor! Ieși afară! (Casierul fuge afară.) Și nu uita plicul galben! (Îl aruncă după el.)

ARHITECTUL: Ascultă, Țintea, dacă miine mă cheamă la Regiune, te iau cu mine. Să le spui că tu l-ai dat afară, și nu eu. De ce să-mi fac eu autocritica pentru tine? Fiecare om s-a născut cu autocritica lui.

(Sună telefonul.)

ARHITECTUL (ridică receptorul): Da. Bine... Așteptăm. (Lasă.)

ȚINTEA: Sandvișul?

ARHITECTUL: E pe tavă. Cu șervețel.

ȚINTEA: Cafeaua?

ARHITECTUL: Aburește. Cu caimac.

ȚINTEA: Soția?

ARHITECTUL: Urcă scara. Cu șoferul.

(Ușa se deschide. Apare Secretara cu o tavă pe care poartă sandvișul și cafeaua. În spatele ei, Irina.)

ARHITECTUL (servindu-l pe Țintea): Ia-ți sandvișul. Uite cafeaua. Poftim nevasta.

ȚINTEA: Irina!

IRINA: Titi! (Se îmbrățișează.)

ARHITECTUL (Secretarei): Întrucât presupun că va urma un moment prin excelență liric, consider că misiunea dumitale s-a sfârșit. Mulțumesc.

(Secretara iese.)

ȚINTEA: Irina, nu te-am văzut de zece zile!

IRINA: De-o sută! De-o mie!

ȚINTEA: Ce-i pe acasă?

IRINA: Casa plutește de fericire...

ȚINTEA: Și tu?

IRINA: De câteva zile nu mai ating pământul cu picioarele. Parc-am devenit cosmonaut...

SCULPTORUL (se-aude de-afară): Nu se poate! Trebuie să-l văd neapărat! (Deschide ușa.) Dumneavoastră nu mă vreți, dar eu am sarcină cu statuia!

ARHITECTUL: Aoleu! Sculptorul! (Merge în întîmpinarea lui.)

SCULPTORUL (intră, îl vede pe arhitect și-i urmărește multă vreme fața, stupefiat. Arhitectul încearcă să-și lege maxilarul cu batista, dar nu reușește. Scenă mută): Uluitor! De-a dreptul uluitor! Și numai în douăzeci de minute!

ARHITECTUL: Da, mi-a trecut. Se mai întîmplă, nu?

SCULPTORUL: Fenomenal! Parcă vi l-au luat cu mîna.

ARHITECTUL: Ce să-mi ia?

SCULPTORUL: Abcesul. Nici nu se mai cunoaște unde-a fost.

ARHITECTUL: Dă-l dracului! De el îmi arde mie-acum? (Tare.) Tovarășe Crăiniceanu, îmi revine plăcuta sarcină de a ți-l prezenta pe Titi Țintea!

SCULPTORUL: Încîntat. (Dau mîna.) Va să zică, dumneata ești Țintea.

ȚINTEA: Da. Țintea.

SCULPTORUL: Ț cu tz?

ȚINTEA: Nu. Ț cu ț.

SCULPTORUL: Avem o lucrare împreună...

ȚINTEA: Ce lucrare?

SCULPTORUL (spre arhitect): Cum, dumnealui nu știe încă nimic?

ARHITECTUL: O să afle ultimul! Cum ți se pare?

SCULPTORUL: Destul de expresiv.

ARHITECTUL: La ce te uiți?

SCULPTORUL: La nas.

ARHITECTUL: De ce?

SCULPTORUL: Mă deranjează. Îi strică profilul.

ARHITECTUL: Ți se pare prea lung?

SCULPTORUL: Prea scurt.

ARHITECTUL: Poftim, îl ai aici. Măsoară-l.

(Sculptorul scoate din buzunar un metru de croitorie. Se apropie de Țintea și, spre stupefacția acestuia, îi măsoară nasul. Scenă mută.)

ARHITECTUL (cu nerăbdare): Ei, cum e?

SCULPTORUL: Am avut dreptate. E prea scurt. Ori îi crește lui nasul, ori trebuie să alegem alt model. Nu vreau să am dificultăți la turnătorie.

ARHITECTUL: Altă soluție?

SCULPTORUL: Altă soluție nu există.

ARHITECTUL (tare și solemn lui Țintea): Tovarășe Țintea, acum ține-te bine, băiatule, comitetul executiv al Sfatului popular regional a hotărît să ridice o statuie în fața noului stadion. Statuia va fi de bronz și va reprezenta un fotbalist. Cîntea de a fi modelul după care se va turna statuia îți revine dumitale, ca unul dintre cei mai reprezentativi fotbaliști din orașul nostru. Nu, nu cumva să refuzi, că mă nenorocești! (Țintea tace.) De ce taci?

ȚINTEA: Mă gîndesc...

ARHITECTUL: Te gîndești! Înseamnă că...

ȚINTEA: Nu înseamnă nimic. Sau poate...

ARHITECTUL: Poate! Iată cuvîntul! Poate...

ȚINTEA: Știu eu? ARHITECTUL: Știi! Trebuie să știi! ȚINTEA: Deocamdată, cred că nu pot primi...

ARHITECTUL: Ai spus deocamdată! Ai spus cred! Înseamnă că nu e totul pierdut!

ȚINTEA: Ei, totul...

ARHITECTUL: Deci, nu e! Mi-ai acordat o șansă! O rază de speranță!

ȚINTEA: N-am spus da...

ARHITECTUL: Dar nici nu! Ai spus deocamdată! Ai spus cred!

ȚINTEA: În fond, poate că mă-nșel eu. Poate că alții mă văd mai bine decât mă pot vedea eu însumi.

ARHITECTUL: Excelent! Te-ai apropiat de da! Lasă-mă să respir puțin, mă sufoc de emoție!

ȚINTEA: Nu. Nu e cazul.

ARHITECTUL: Încă! Zău, nu mă chinui, mai e puțin și-ai să fii de acord cu mine! Ai să primești!

ȚINTEA: Am refuzat un plic...

ARHITECTUL: Deocamdată! Dar uite că plicul acela te obsedează! Te-ai gândit la el!

ȚINTEA: Cînd?

ARHITECTUL: Cum, cînd? Acum! Recunoaște că te obsedează!

ȚINTEA: Mă rog... Poate că nu e chiar, cu desăvîrșire, nemeritat.

ARHITECTUL: Poate...

ȚINTEA: Poate că, într-adevăr, am realizat și eu ceva...

ARHITECTUL: Poate...

ȚINTEA: Poate că, totuși, am talent...

ARHITECTUL: Ai!

ȚINTEA: Poate că am dreptul... Am și eu drepturile mele, nu? Sînt cetățean...

ARHITECTUL: Eșii!

ȚINTEA... de onoare al orașului nostru. De onoare, da!

ARHITECTUL: Țintea, ai spus da!

ȚINTEA: Mda...

ARHITECTUL: Nu așa! Adineaori ai spus altfel.

ȚINTEA (scurtă pauză): Fie. Da.

ARHITECTUL: Va să zică, modelul statuii vei fi tu! Nu refuzi!

ȚINTEA: Să refuz? De ce să refuz? E un drept al meu.

ARHITECTUL: Sigur că da, tu ai talent.

ȚINTEA: Am. De asta m-au și selecționat.

ARHITECTUL: Da, ați jucat bine.

ȚINTEA: Ați? Ai!

ARHITECTUL: Dar n-ai marcat nici un gol.

ȚINTEA: Pentru că n-am vrut. M-am distrat cu spaniolii pe tot terenul. Cînd e gata statuia?

ARHITECTUL: Peste două săptămîni.

ȚINTEA: Putea să fie și peste-o săptămîină! Încet se mai lucrează la Sfatul popular! O să fie și invitați de la București?

ARHITECTUL: Da!

ȚINTEA: Chemați și conducerea federației de fotbal. Am auzit că se proiectează un turneu în Argentina. N-aș vrea să-l scap. N-am dreptul să-l scap. Îl merit. E al meu!

ARHITECTUL: Tovarășe Crăiniceanu!

SCULPTORUL: Da...

ARHITECTUL: Gata, am găsit soluția: cum ai văzut dumneata că e prea scurt?! Nasul lui Titi Țintea e bun!

CORTINA

REPRIZA a II-a

A doua intervenție a corului, după două săptămîni de la prima intervenție. Cei din cor poartă, de astă dată, uniforme de ceferiști. Corifeul are șapcă roșie, de șef de gară. Participă și Titi Țintea. Scena reprezintă funcțional, cu ajutorul geamantanelor inițiale, două compartimente de tren, alăturate. Echipa tocmai se întoarce de la un meci susținut în deplasare.

CORIFEUL: Iar cînti, Treiule?

TREI: Iar.

CORIFEUL: A mai trecut o duminică.

E adevărat că am jucat în deplasare, dar și-n deplasare se poate cîștiga.

TREI: Noi însă am pierdut cu 4-2.

(Acord de chitară.)

UNU: Teoretic, trebuia să cîștigăm, pentru că l-am avut pe Țintea la înaintare Zic vreo eroare?

DOI: Nu că zici, dar faci. Teoretic, poate cîștiga oricine. Practic, cîștigă cine poate. Noi l-am avut pe Țintea, dar Țintea a jucat singur, numai pentru el, parc-ar fi dat un recital cu mingea.

PATRU: Barem să fi pierdut la 3 (Acord de chitară.) Dacă nu rata Pele, pierdeam la 3.

UNSPREZECE: Iar Pele? Am ratat o singură minge. Și, de fapt, mai multe

nici n-am primit. S-a jucat numai pe centru, în dreptul lui Țintea.

CINCI: Băieți, viața e scurtă. S-o facem mai lungă, e clar că nu putem. Hai s-o facem lată...

ȘASE: A trecut înc-o duminică cu ghinion. Cu fotbal, dar cu ghinion. De antrenat, ne-am antrenat, am avut ambiția să câștigăm, de data asta a jucat și Țintea — cum s-ar spune, am avut meciul în buzunar. (Corifeul zîmbește.) De ce zîmbești, Corifeule?

CORIFEUL: Pentru că, ascultîndu-te în clipa asta, mi-am adus aminte de un anunț pe care l-am citit acum cîteva zile în dreptul unui chiosc de gheață. „Aici se vinde gheață. Prețul unui bloc: 4 lei. O jumătate de bloc: 2 lei. Un sfert de bloc: 1 leu. Nu avem gheață”.

ȘASE: Eu n-am spus așa.

CORIFEUL: Nu, n-ai spus. Dar mi-ai adus aminte de anunțul pe care l-am citit.

UNU: Credeam că fără Țintea noi nu valorăm nimic.

CORIFEUL: Și?

UNU: Și m-am convins că și cu Țintea tot nu valorăm.

ȚINTEA: Am făcut o demonstrație de fotbal tehnic.

CORIFEUL: Demonstrație?! 4-2 e 4-2.

ȚINTEA: Dar stilul?

CORIFEUL: Stilul a fost ermetic, nu l-am înțeles.

ZECE: Tovarăși, stați puțin... Să vedem cauzele mai adînci. De exemplu, noi n-avem intelectuali...

ȚINTEA: Nici talent!

CORIFEUL: Poftim?

ȚINTEA: Talent! Aveți, în schimb, invidie!

CORIFEUL: Ce?

ȚINTEA: Invidie! Cu carul!

CORIFEUL: Cum?

ȚINTEA: Mare!

CORIFEUL: Repetă ce-ai spus.

ȚINTEA: Poftim: carul mare!

DOI: Corifeule, eu îl bat! (Sare la bătaie. Se naște o oarecare încăierare.)

CORIFEUL (ii desparte): Stați! Stai, Doile! Unde-ai mai văzut tu fotbalist să sară la bătaie?

DOI (pocăit): A tost, acum trei ani, un caz în Brazilia...

CORIFEUL: Ei, da, acolo da!

ȚINTEA: Mă invidiați, e clar ca lumina zilei.

CORIFEUL: Cine? Vîno cu nume prețioase! Ce, crezi că dacă ai statuie, n-ai voie să vorbești concret? Cine te invidiază?

ȚINTEA: Voi toți! Voi! (Acord de chitară.)

CORIFEUL: Noi? L-am invidiat noi, băieți? Cine l-a invidiat pe Titi Țintea să ridice mina!

OPT: Iartă-mă, Corifeule. E o prostie. Dacă toți invidioșii ar putea fi descopeți printr-o simplă ridicare de mîni, problema educației ar fi mult simplificată. Aici trebuie gîndire. Cîste. Autoanaliză. Băieți, să ne gîndim, într-un moment important și în mod absolut cîstit, dacă vreunul dintre noi l-a invidiat puțin, cît de puțin, pe Titi Țintea.

CORIFEUL: Cine l-a invidiat să se înscrie la numărul Trei. Trei, îmi faci o listă completă cu toți invidioșii din echipă.

UNSPREZECE: Of, Corifeule...

CORIFEUL: Lasă, e bine să-i cunoaștem și noi.

UNU: Cu Țintea s-a întîmplat altceva. El a fost copșit. Nu?

DOI: Nu. Ar însemna că e un om slab.

ȚINTEA: Și eu nu sînt slab! Sînt talentat!

UNU: Ești mare, Titișor... Dar fii modest.

ȚINTEA: Dă-o dracului de modestie. Adevărul e că am fost grozav. Picioarul de aur al echipei. Șutul în fața căruia a tremurat poarta Spaniei.

CORIFEUL: Nu ești șut, ești om.

ȚINTEA: Statuie...

CORIFEUL: Statuie, da! Semenii a om din ce în ce mai puțin...

ȚINTEA: Am jucat magistral!

CORIFEUL: Dar ți-a fost milă de scor!

ȚINTEA: Mi-a fost milă de spanioli. Aveau un portar foarte debil. Dacă trăgeam mai tare, se desfăcea din încheieturi! Acum, bine că m-am întors acasă. Asta, vorbind la figurat. Pentru că dac-ar fi vorba despre locuință...

CORIFEUL: Ai trei camere!

ȚINTEA: Prea puțin.

CORIFEUL: Dar sînteți numai două persoane!

ȚINTEA: Casa e veche.

CORIFEUL: Bloc nou! Construit anul trecut!

ȚINTEA: Anul trecut! E veche! Caloriferul e defect. Liftul a înțepenit.

CORIFEUL: Caloriferul funcționează. Liftul circulă.

ȚINTEA: Administratorul blocului e un papă-lapte.

CORIFEUL: Rar am văzut un om atît de energetic!

ȚINTEA: N-am spațiu verde. Un copac.
O floare.

CORIFEUL: 412 metri pătrați! Tei!
Crizanteme!

ȚINTEA: Da, dar din ăștia 412 metri,
150 sînt din gazon artificial! Crizan-
temele n-au miros! Tei îmbată!
Astea-s condiții de dezvoltare pentru
un om talentat? Am auzit că scrii-
torii au și case de creație! De ce nu
se fac case de creație și pentru fot-
baliști? Ce, noi nu sîntem oameni?
N-avem și noi talent? S-avem și noi
Pelișorul nostru!

UNU: Ești mare, Titîșor... Dar fii mo-
dest.

ȚINTEA: Am dat destul. Acum a venit
timpul să și cer! Am dreptul să pre-
tind!

OPT: Cine-ți dă dreptul ăsta?

ȚINTEA: Faptul că din 19 milioane de
cetățeni, numai 11 cetățeni facem
parte din echipa națională!

ZECE: O parte sînt femei...

ȚINTEA: Mă rog...

TREI: O parte sînt bătrîni...

ȚINTEA: Să fie sănătoși, și-au mîncat
mălaiul.

ȘAPTE: O parte sînt copii...

ȚINTEA: Dar tot mai rămîn cîteva mi-
lioane! Nu 19, nu 10, nu 9, dar două,
trei rămîn! Știi cît înseamnă 11 la 3
milioane? Stai puțin... (*Calcuiează pe
hîrtie.*) 0,0004 la sută! Pentru un loc
în echipa națională candidază 250.000
de bărbați tineri! Și nu este selecțion-
nat decît unul dintre ei. Merită să fiu
modest, Corifeule?

CORIFEUL: Merită.

ȚINTEA: Așa, fără nici un ca'cul?

CORIFEUL: Așa. Fără. Tu ai făcut nu-
mai matematică. N-ai pus la socoteală
contribuția celor 19 milioane, efortul
lor, pentru ca tu să stai în cantona-
ment șase săptămîni. Să joci pe sta-
dioane de 80.000 de locuri. Să te an-
trenezi cu mingi veritabile. Să ai un
antrenor. Să faci duș cu apă caldă
după fiecare antrenament. Să pleci în
Spania și să dormi la cel mai mare
hotel din Madrid, fără să te întreb
măcar: cît au plătit cei 19 milioane
pentru patul pe care ai dormit tu?
La ora două fix coborai și te așezai
la masă. Mîncai ce doreai și cît
fii poftea inima, 19 milioane de oa-
meni achitau nota ta de plată! Tu
te topeai de emoție pe stadion și ei
strîngeau în brațe aparatele de radio,
ca și cum te-ar fi îmbrățișat. Ca și
cum ar fi vrut să-ți transmită curajul

lor, puterea, ochii, picioarele — to-
tul! Apoi te-au așteptat cu sufletul
la gură și, într-o explozie de entu-
ziasm, ți-au ridicat o statuie de bronz
în fața stadionului! Nu merită să fii
modest? Tu ce spui, Doisprezece?

DOISPREZECE: Eu? Nu v-am spus că
sînt rezervă? Cînd aveți o întrebare
mai complicată, pe mine mă găsiți.
Cu toate că port un număr astronomic,
parc-aș juca într-o echipă de rugby,
nu de fotbal. Uite, degeaba mă între-
bați, că nu pot să răspund. În pro-
bleme de poziție personală nu mă
bag. Aicea o greșesc și titularii, dar
mai ales rezervele...

CORIFEUL: Trebuie să găsim o soluție,
nu vezi că pierdem în fiecare dumi-
nică? (*Lui Țintea.*) Dă-ne o idee.

ȚINTEA: Eu n-am idei, eu am talent.
Mă duc la vagonul-restaurant. La re-
vedere. (*Iese.*)

CORIFEUL: Iar cînti. Treiule? Mai bine
fă o l'tă cu toate ideile. (*Liniște.*) Nu
vă-nghesuți, fraților, nu vă-nghesuți!
(*Liniște.*) Trebuie să gîndim. Ne ve-
dem diseară la ora opt. Pînă atunci,

fiecare are sarcină să gîndească. Nu cumva să-mi trageți chiulul.

ZECE: Dacă-i sarcină, cu plăcere!

DOISPREZECE:

Cu munca ducem bună casă.

De sarcini, noi nu vom fugi.

Dar nu e alta mai frumoasă

Decît aceea de-a gîndi!

OPT: Doisprezece iar e emoționat. Așa i se împlință lui întotdeauna cînd e emoționat...

DOISPREZECE: Iertați-mă...

CORIFEUL: Va să zică, pînă la ora opt gîndește toată lumea. Să nu vă prind că vă ocupați cu altceva. Trebuie să-l însoțim pe Titi Țintea.

DOI: Și să intervenim, Corifeule! Să intervenim! *(Se aude fluieratul puternic al locomotivei. Apoi se face întuneric. Cînd se reaprinde lumina ne aflăm în locuința lui Titi Țintea. Un apartament modern și confortabil. Irina, într-un fotoliu, citește.)*

ȚINTEA *(la telefon)*: Cu casieria! Nu cu casieră, cu casieria! Cu casierul! Cum care casier? Berbecaru. Berbecaru! De la berbec! Dă-l încoace! Ascultă, nene Alecule, prezintă-te urgent cu plicul galben. Lasă timpul, că știm noi cum e cu timpul! Ei, uite că m-am răzgîndit! Nu-mi umbla cu mofturi, că-ți fac un scandal de-ți arunc toată casieria-n aer! Bine. Te aștept acasă. *(Închide.)*

IRINA: Totuși, îl primești?

ȚINTEA: Ar fi o prostie să nu primesc plicul. Din moment ce mi l-au dat înseamnă că-l merit.

IRINA: Dar trimestrul acesta abia a început. Sîntem în prima lună.

ȚINTEA: Poate e pe trimestrul trecut.

IRINA: Imposibil. Ai mai luat.

ȚINTEA: Nu știu. Poate să fi uitat eu. Nu se-ncurcă ei, la uzină. Au o armată întreagă de contabili. Pe cînd eu sînt singur. Trăim o viață atît de trepidantă încît nu te poți încrede nici în propria ta memorie. Poate că mi-au dat plicul pentru rezultate excepționale în producție...

IRINA: Exclus. N-ai mai dat pe la uzină de șase săptămîni, ai fost în cantonament.

ȚINTEA: Pentru ceva tot trebuie să fie. Nu există decît prime cu tendință.

IRINA: Da... Sigur.

ȚINTEA: Ce, e puțin 0-0 cu Spania?

IRINA: Cam puțin...

ȚINTEA: Atît s-a putut, atît am făcut. Pentru o singură statuie e suficient. Și te rog să nu-mi vorbești mie-n doi

peri, pentru că-mi ești nevastă și nu cronică dramatică! Nu eu te-am făcut fericită?

IRINA: Da și nu.

ȚINTEA: La ce se referă „da”?

IRINA: La făcut.

ȚINTEA: Și „nu”?

IRINA: La fericită.

ȚINTEA: Poftim: uite răsplată!

IRINA: Fără răsplată nu se poate, Titi?

ȚINTEA: Dar fără stimă, fără prețuire, se poate? Tu mă prețuiești prea puțin. Tu mă privești mai mult ca soț decît ca fotbalist.

IRINA: Păi, nu ești soțul meu?

ȚINTEA: Și ce dacă sînt? Eu am o altă menire. Ce, tu crezi că fotbaliștii cresc în grădina publică? Aici e chestie de talent. Crezi că degeaba mi se ridică statuie? De ochii mei frumoși? Am pile la sfat? N-am. Dar dacă merită omul... Toată lumea se bucură că, în sfîrșit, am fost pus la locul meu. Numai tu nu te bucuri.

IRINA: Cum să nu mă bucur? Nu sînt soția ta?

ȚINTEA: Te-am rugat să nu mai faci caz de asta. Niciodată nu mi-ai recunoscut meritele în mod integral. Ai avut rezerve asupra talentului meu. Îți amintești cîte observații critice mi-ai făcut după meciul de la Petroșani?

IRINA: Tu n-ai tehnică, Titișor. Alergi după minge și, cînd o prinzi, nu știi cum să scapi de ea!

ȚINTEA: N-am tehnică, dar am picioare.

IRINA: Și capul?

ȚINTEA: Picioarele decid!

IRINA: Capul dictează!

ȚINTEA: Irina, nu mă contrazice, sînt om cu statuie!

IRINA: Am dreptul să-mi spun părerea, nu?

ȚINTEA: Să ți-o spui, dar să nu te legi de bronzul meu! Eu am muncit pentru el!

IRINA: Pentru bronz ai muncit tu?

ȚINTEA: Deocamdată, poate să fie și bronz. Sînt încă tînăr.

IRINA: Nu m-am măritat cu o statuie!

ȚINTEA: Se mai schimbă omul.

IRINA: Da, dar rămîne om!

ȚINTEA: Mi-a spus mie cineva că, din cauza nevestelor, jumătate din oamenii talentați s-au ratat!

IRINA: Dar a mai rămas o jumătate.

ȚINTEA: Nu, cei din cealaltă jumătate n-au fost înșurați.

IRINA: Cînd ne-am căsătorit, mi-ai spus că-ai fi în stare să-ți dai și viața pentru mine.

ȚINTEA: Oneri e preferabil să mori pentru o femeie decât să trăiești alături de ea.

IRINA: Dar m-ai iubit!

ȚINTEA: Am fost om. Nu-mi dădeam seama ce fac.

IRINA: Ce să-i scriu mamei?

ȚINTEA: Scrie-i că m-au turnat. În bronz. Dacă vine să mă vadă, mă găsește sus.

IRINA: Unde, sus?

ȚINTEA: Pe soclu. Doar n-o să cobor special pentru ea. Fiind statuie, obligațiile mele de ginere s-au modificat. Statuile au un regim de independență foarte strict! Și nu se poate ca, în același timp, să ai și soacră, să fii și independent.

IRINA: Titi, mai gîndește-te!

ȚINTEA: Nu pot. Nu mi-e gata capul.

IRINA: Uite-te la mine...

ȚINTEA: Imposibil. Fața mi-e îndreptată spre stadion.

IRINA: Titi...

ȚINTEA: Ah, sentimentalismul ăsta omenesc...

IRINA: Titi, mă sperii, am impresia c-ai împietrit! Ai devenit de piatră.

ȚINTEA: De bronz...

IRINA: Omule!

ȚINTEA: Nu minimaliza, te rog...

IRINA: Dă-mi o speranță, dă-ți cu pumnii-n cap...

ȚINTEA: Doare bronzul...

IRINA: Zvircolește-te, cîntă, plîngi!

ȚINTEA: Statuile nu plîng niciodată...

IRINA: Eu am fugit! Mi-e frică! (*Iese repede.*)

ȚINTEA (*rămas singur*): Sigur, ce-ți pasă?! Tu ești om, te deplasezi ușor...

(*Se aud bătăi în ușă.*)

ȚINTEA: Intră!

CASIERUL (*intrînd*): Bună ziua. Dacă nu era vorba de scandal, nu veneam. Am treabă, tovarășe. Dăm salariile la muncitori.

ȚINTEA: Atunci lasă plicul pe masă și du-te.

CASIERUL: Care plic?

ȚINTEA: Cum care? Plicul galben. Ai uitat cum mă rugai să-l primesc? Dă-l încoace.

CASIERUL: Am impresia că cu plicul ăla e ceva la mijloc.

ȚINTEA: Lasă impresiile și scoate plicul. Îți dau semnătura mea personală.

CASIERUL: Doamne, cum se schimbă oamenii! Altă dată m-ai dat afară...

ȚINTEA: Am fost nervos...

CASIERUL: Mi-ai strigat: ieși!

ȚINTEA: În schimb acum ți-am strigat: intră!

CASIERUL: Mi-ai spus: pleacă!

ȚINTEA: Să uităm ce-a fost ieri. Astăzi a început o nouă zi. Unde-i prima?

CASIERUL: Care primă? Ai vreo „re-vindecare”?

ȚINTEA: Da. Aia din plic!

CASIERUL: Care plic?

ȚINTEA: Plicul galben! Fac scandal, nene Alecule!

CASIERUL: Sigur că da. Că-l și merit. Am umblat după matala atîtea zile... te-am căutat acasă, te-am așteptat în gară, cu flori ...da, cu flori... Șase fire a patru lei...

ȚINTEA: Șase fire?

CASIERUL: Cinci...

ȚINTEA: Patru lei?

CASIERUL: Trei... Și uite ce-a ieșit: nevasta dumitale m-a făcut șperțar...

ȚINTEA: Iart-o, s-a jenat să-ți spună escroc...

CASIERUL: În sfîrșit, eu plec. Mă grăbesc. Dăm salariile la muncitori.

ȚINTEA: Mult îți arde dumitale de salarii! Dar cu ocazia asta se mai poate ciupi cite ceva. De la unul 2 lei, de la altul 3, se face suma! Mare bandit ești, nene Alecule...

CASIERUL: Am talent...

ȚINTEA: Scoate plicul.

CASIERUL: Vino la casierie să-l iei. Nu umblu cu bani la mine.

ȚINTEA: Dar în servietă ce ai?

CASIERUL: Documente...

ȚINTEA: Scoate matala un document de culoare galbenă și ai un pol de la mine.

CASIERUL: Psst! E cineva acasă?

ȚINTEA: Nimeni.

CASIERUL: Păi, de ce nu spui așa, nene Ținteo? Vezi cum ajung oamenii la ceartă dintr-un te miri ce? (*Scoate plicul.*) Ia semnează mătăluță aici de primire și mănîncă-i sănătos. (*Țintea ia plicul și semnează. Casierul așteaptă. Scenă mută.*)

ȚINTEA: Acum, ieși afară!

CASIERUL: Păi...

ȚINTEA: Ieși, am spus!

CASIERUL: Nu uita, azi e o zi nouă! Mi-ai strigat: intră!

ȚINTEA: Se revocă! Ieși! (*Casierul iese repede.*)

(*Țintea desface plicul și numără satisfacut.*)

ȚINTEA (*sieși*): Vezi, Ținteo, cum se înșală oamenii? Nici măcar eu singur n-am știut pînă-n momentul de față cît de bine am muncit la uzină în cursul trimestrului trecut... (*Bagă plicul în buzunar.*) Bravo, Ținteo! Halal să-ți fie, și să te văd cît de curînd

lingă Mihai Viteazul, la București!
(*Se aud bătăi în ușă.*)

ȚINTEA: Cine-i acolo?

CORIFEUL (*pe intrare*): Noi sîntem.
Bună seara. (*Întră corul, în uniforme de pompieri.*)

ȚINTEA: Nu v-am chemat.

CORIFEUL: De ce? Trebuia să ne chemi neapărat. E vorba de o intervenție urgentă.

ȚINTEA: Sint la mine acasă și mă comport cum vreau. Pentru ce-ați venit?

CORIFEUL: Pentru că arde.

ȚINTEA (*inceput de panică*): Arde? Unde? Cum? (*Adulmecă.*) Să deschid ferestrele!

CORIFEUL: Stai liniștit. Bronzul nu ia foc.

ȚINTEA: Nu, dar se topește!

CORIFEUL: Greu... Unde-i Irina?

ȚINTEA: A plecat...

CORIFEUL: A fugit!

ȚINTEA: De invidie...

CORIFEUL: De frică! Treiule, cînd ai întîlnit-o?

TREI (*acord de chitară*): Acum un sfert de oră, pe stradă. Plîngea.

CORIFEUL: Șapte, cînd ai întîlnit-o?

ȘAPTE: Acum zece minute, într-un troleibuz. Plîngea.

CORIFEUL: Doile, cînd ai întîlnit-o?
DOI: Acum cinci minute, la colțul străzii. Am întrebat-o de ce nu intră în casă și nu mi-a răspuns. Plîngea.

UNU: De ce plîngea, Titișor?

ȚINTEA: Eh, mizerii... Ce poți să prezinzi de la un om? Plînge... Și voi, pentru ce vă băgați în casa mea?

CORIFEUL: Nu-i bine. Nu-i frumos. Nu trebuie să plîngă.

ȚINTEA: Am să vă reclam!

CORIFEUL: Cînd îți arde casa, să nu dai vina pe pompieri...

ȚINTEA: Nu arde nimic! Nu simt!

CORIFEUL: Evident... Cum să simți?

ȚINTEA: În familia mea sint eu stăpîn!

CORIFEUL: Și în familia noastră, sîntem noi. Ascultă, Țintea: cheam-o pe Irina și fă-te om.

ȚINTEA: Nici nu mă gîndesc! Abia am fost ridicat... Și-acum iară... Nu, nu umblați cu chestii din astea că fac scandal. Renunț la voi!

CORIFEUL: Și la Irina?

ȚINTEA: Și la ea. Nici la vechii greci nu era obligatoriu pentru un zeu să se însoare cu o muritoare.

CINCI: Corifeule, eu îl bat! O fac lată!
(*Sare, ceilalți îl opresc.*)

ȚINTEA: O faci cam des, pompierule: bei de stingi!

CORIFEUL: Cum ai spus? Bea? Un-

de-mai mai văzut voi fotbalist să bea?
CINCI (*pocăit*): A fost un caz, acum doi ani, în Argentina...

CORIFEUL: Ei da, acolo da... Poftim, strigă, Țintea.

ȚINTEA: Ce să strig?

CORIFEUL: Cheam-o pe Irina.

ȚINTEA: Nu vreau!

UNU: Cheam-o, Titișor! Tu, tot mare rămii. Atunci, de ce să ia foc casa?

ȚINTEA: Nu ia foc!

UNU: Cum să nu... Dacă-ți fuge nevasta... Se ivesc fel de fel de probleme... Se destramă totul... Casa nu mai e casă... Parc-ar lua foc...

ȚINTEA: Și voi?

CORIFEUL: Noi, ca pompierii. Intervenim. Încercăm o dată...

ȚINTEA: Fără rezultat!

CORIFEUL: Înc-o dată...

ȚINTEA: Degeaba!

CORIFEUL: A treia oară...

ȚINTEA: Aha! A treia oară vă lăsați păgubași, nu-i așa?

CORIFEUL: Nu. Încercăm și-a treia oară. Pînă reușim. Bună seara. (*Iese.*)

CINCI: Ai făcut-o lată. Pa! (*Iese.*)

OPT (*împreună cu Zece și Doisprezece*): Noi, la ora opt fix, trebuie să ne-nîtinim cu băieții... (*Ies.*)

UNSPREZECE (*împreună cu Patru, Doi și Șase*): Și noi, tot la opt. Bună seara! (*Ies.*)

(*Trei trece cu chitara pe lîngă Țintea. Spre ieșire, în dreptul lui, face cîteva acorduri.*)

ȚINTEA: Treiule, tu nu-mi spui nimic?

TREI: Mă gîndesc.

ȚINTEA: De ce?

TREI: Trebuie să mă achit de sarcini... (*Iese.*)

ȚINTEA (*spre Unu*): Uite, tu ai rămas ultimul. Mai stai cu mine.

UNU: Imposibil. La ora opt avem o operație.

ȚINTEA: Te rog, rămii. Încep să mă simt singur...

UNU: Ce să-i faci?! E foarte complicat să fii mare. Și tu ești mare, Titișor... (*Iese.*)

(*Țintea, rămas singur, își aprinde o țigară. Bate cineva.*)

ȚINTEA: Da!

SCULPTORUL (*intrînd*): Bună ziua. Cum vă simțiți?

ȚINTEA: Cine? Eu? Bine. Statuie. Dumnezeuastră?

SCULPTORUL: Eu? Bine. Om. Va să zică, Țintea...

ȚINTEA: Într-adevăr, Țintea.

SCULPTORUL: Ț cu ț, nu?

ȚINTEA: Nu. Ț cu țz. E mai internațional.

SCULPTORUL: Parcă te-ai mai bronzat. Ai stat la soare?

ȚINTEA: Nu. Cum stăm?

SCULPTORUL: Am greutăți la turnătorie. S-a depășit cantitatea de bronz planificată.

ȚINTEA: De ce?

SCULPTORUL: Din cauza nasului.

ȚINTEA: Miine ne dezvelim, s-a făcut mobilizarea. Dacă întârzie lucrarea, e nenorocire!

SCULPTORUL: Vai, tovarășe Țintea, ai mai văzut dumneata vreodată un sculptor să întârzie o lucrare? Acum se toarnă, la noapte se montează, miine dimineată e gata.

ȚINTEA: Aș vrea să ies frumos.

SCULPTORUL: Nici o grijă, nu te vede nimeni. Oamenii sînt totuși mici. Numai ciorile te vor privi de sus.

ȚINTEA: S-a pregătit totul?

SCULPTORUL: Absolut. Mobilizare, curs, invitați. Numai la turnătorie avem greutăți! N-ai stabilitate de nas! M-am dus, la revedere! (*Iese repede.*)

ȚINTEA (*stinge țigara. În același timp sună telefonul*): Da! Bună ziua, tovarășe arhitect-șef. Dacă vin miine? Sigur că vin. Nu, de ce să iau un taxi? Mai bine trimiteți mașina dumneavoastră. Cobor la 9 fix. Pa, iubitu! Pa! (*Inchide.*)

(*Se aud opt bătăi grave într-un imens talger de bronz, ceva în genul prezentații studiourilor engleze de filme „Rank”. Pe fiecare bătăie în talger apare cite unul din cor, apoi, la urmă, triplă de înaintași, pînă se completează formația. Cei din cor sînt îmbrăcați de astă dată în halate albe, ca medicii, și poartă mănuși chirurgicale. Pentru această intervenție foarte delicată autorul solicită electricienilor o lumină roșatică, de frunze tomatne, arzînde, sau de apus de soare.*)

CORIFEUL: E ora opt. Timpul de gîndire a expirat. Așteptăm propuneri.

TREI: Eu m-am gîndit că statuia nu trebuie ridicată. Țintea n-o merită.

CORIFEUL: Te-ai gîndit prea mult. Miine dimineată e mitingul.

PATRU: Eu m-am gîndit că trebuie să dăm o lovitură surprinzătoare.

CORIFEUL: Cum anume?

PATRU: Nu știu.

CORIFEUL: Te-ai gîndit prea puțin. Miine dimineată se dezvelește statuia.

DOI: Eu m-am gîndit că bronzul costă bani.

CORIFEUL: Și?

DOI: Și e păcat să folosim acest material, foarte costisitor, pentru statuia unui om care n-o merită! Fotbaliștii nu vor putea privi acest bronz!

CORIFEUL: Cred că trebuie retopit și redat industriei.

UNSPREZECE: Cum asta?

CORIFEUL: Foarte simplu: răpim statuia de pe soclu.

OPT: Ce facem?!

CORIFEUL: O răpim. O învelim cu pînză de sac și-o ducem la retopit.

ZECE: Țintea n-o să ne ierte!

CORIFEUL: O facem pentru el.

ZECE: Greu de-nțeles! Și cum să procedăm?

CORIFEUL: În mod organizat. Unul păzește piața. Dacă vine cineva, fluieră „Lalele”. Ceilalți, tăbărim pe soclu, prindem statuia cu niște frînghii groase și o tragem jos. O învelim cu saci, o urcăm într-un camion și o ducem imediat la retopit. Aranjez eu cu cineva la uzină să ne facă formele în mod rapid.

ȘAPTE: Totuși, gîndiți-vă: e un furt în toată regula. Ne paște codul penal.

CORIFEUL: Da' de unde! L-am studiat aproape toată după-amiaza! Nimănu mi i-a trecut vreodată prin minte că se poate fura o statuie. Și nici o lege nu prevede vreo pedeapsă pentru furtul unei statui. E ca și cum ai fura o casă, un bulevard sau un oraș. Există o măsură și pentru hoți, nu? Nu li se poate pune în intenție chiar orice..

ȘAPTE: Și ce-o să se facă Țintea fără statuie?

DOI: Ce să facă? O să se facă om.

UNSPREZECE: Trebuie furată, e clar!

OPT: Cînd dăm lovitură?

CORIFEUL: Miine noapte. Se anunță ceață. La ora 10, adunarea în fața stadionului! Toată lumea e de acord?

(*Toți ridică mîna, afară de Doisprezece.*)

CORIFEUL: Ce-i cu tine?

DOISPREZECE: Vedeti, n-aș vrea să se creadă... Eu, o simplă rezervă... Sigur, tovarășul Țintea e internațional...

CORIFEUL: Ce vrei să spui?

DOISPREZECE: Să nu zică lumea...

CORIFEUL: Ce să zică?

DOISPREZECE: În legătură cu locul în echipă. Eu nu vreau să iau locul nimănu.

DOI: Cine-a spus asta, Doisprezece? Cine poate gîndi așa?

DOISPREZECE: Eu mă mulțumesc și cu postul de rezervă. Mai bine o rezervă bună decît un titular prost. Cînd lu-

crum la contabilitate, aveam un șef, unul Păscu, care nu putea să mă sufere pentru că scriam versuri. După ce-am publicat prima poezie în ziarul raional, a început să-mi facă mișkerii, să mă umilească, să mă trimeată după țigări, deși aveam amândoi aceeași calificare, cu diferența că eu aveam examenul de stat, și el nu. Mai târziu, când am început să public în mod regulat, s-a apucat și el să scrie versuri. „Cum se poate admite ca un salariat care în schemă figurează la poziția 7 să aibă talent, iar cel de la poziția 4, nu?” „Ce facem, tovarăși? Nu mai ținem seama de schemele noastre?” Și după un an de zile a scris la un ziar central că în raionul nostru sînt persecutate talentele. Zău, băieți, adineaori mi-am adus aminte de Păscu. Credeam că l-am uitat, dar mi-am adus aminte de el. Nu pot vota.

CORIFEUL: Tovarăși! Cu majoritate de voturi, unul împotriva, nici o abținere, statuia de bronz a fotbalistului Titi Țintea va fi dată, miine seară, la rețopit! E o acțiune cu caracter economic, social și cetățenesc! Propun ca la această intervenție să purtăm mănuși, țin foarte mult să fie un furt elegant. (Trei începe să cînte.) Ce faci, Treiule, cînti?

TREI: Cînt, Corifeule! Cînt!

[Cîntecul este reluat de către toată echipa, pentru că, în fond, trebuie să-și justifice și denumirea de cor. Încet, încet, lumina se face mică, pînă dispăre. La reaprindere, ne aflăm în biroul arhitectului-șef, în seara dinaintea dezvelirii statuii. Agitație și încordare. De față: arhitectul (scos din fire) și sculptorul (galben de vinovăție).]

ARCHITECTUL: Ce mi-ai făcut, omule? Ce mi-ai făcut? Mi-ai dat peste cap toată festivitatea! (Sună Secretara.)

SECRETARA (intrînd): Ați sunat?

ARCHITECTUL: Să vie îndată Titi Țintea. Trimite mașina după el.

SECRETARA: Am înțeles. (Notează și iese.)

SCULPTORUL: E albastră rău.

ARCHITECTUL: Albastră? Neagră! Îndoliată! Poftim: să mai ai încredere în sculptori! Ne facem de ris, și la Regiune, și la București, peste tot!

SCULPTORUL: A întîrziat bronzul. Statuia trebuia să fie gata astă-seară.

ARCHITECTUL: Și uite că nu e! Miine, ce dracu' dezvelim?

SCULPTORUL: Soclul e gata.

ARCHITECTUL: Și, după părerea dumitale, soclul ăsta poate fi intitulat „Statuia unui fotbalist”?

SCULPTORUL: Exclus.

ARCHITECTUL: Seamănă cu un fotbalist?

SCULPTORUL: Privit dintr-o parte seamănă cu un cap pătrat. Dar e puțin.

ARCHITECTUL: Și cînd e gata?

SCULPTORUL: Abia poimîine. Nu s-ar putea amina?

ARCHITECTUL: Nimic! Oamenii sînt pe drum: uite telegramele de confirmare. (Îi arată un teanc.) S-a scris și în ziarul regional, și cu presa nu te joci matale! Mi-au reproșat că nu știu să mă port cu cetățenii, acum o să-mi spună că mă port urît și cu fotbalistii! Că nu încurajez un om talentat! Că nu m-am ocupat destul de organizare! Că ne facem de ris! Ce ne facem, tovarășe, ce ne facem?

SCULPTORUL: De ris. Altă soluție nu vād.

(Intră alergînd, fără să bată la ușă, Titi Țintea.)

ȚINTEA: Bună seara! Ce s-a întîmplat?

ARCHITECTUL: Pentru miine dimineață n-avem statuie.

ȚINTEA: Cum asta? Mitingul a fost anunțat!

ARCHITECTUL: Da, dar statuie n-avem. Nu e gata.

ȚINTEA: Am presimțit eu o nenorocire. Drumul gloriei nu e asfaltat.

ARCHITECTUL: Asta reclamă la gospodăria comunală! Mie dă-mi o idee: cum ne descurcăm miine!

ȚINTEA: Of, of...

ARCHITECTUL: Nu mai ofta atîta, că, dacă iese prost, nu răspunde prototipul, răspunde arhitectul!

ȚINTEA: Dar e vorba și de prestigiul meu, nu?

SCULPTORUL: Parcă te-ai bronzat și mai rău, tovarășe Țintea. Tot soarele, tot soarele?

ȚINTEA: De furie! De furie m-am bronzat! Nu știu, parcă-mi vine să ucid un artist plastic! Aș face lucrul ăsta cu primul care mi-ar ieși în cale!

SCULPTORUL: Fii serios, tovarășe, fii serios...

ARCHITECTUL: Cred că pînă la urmă va trebui să aminăm totul.

ȚINTEA: Să aminăm? Nici mort! Mai bine mor și mă puneți pe mine pe soclu! Adică... de ce să mor? Mi-a venit o idee grozavă! Bronz, nu alta!

ARCHITECTUL: Spune-o repede!

ȚINTEA: Dragi tovarăși, statuia sînt eu! Nu-mi rămîne decît să mă urc

pe soclu și mitingul se poate desfășura normal.

SCULPTORUL: Excelent!

ȚINTEA: Aștept apoi pe soclu 24 de ore, pînă vine schimbul. Nimeni nu va observa nimic, iar statuia va rămîne la locul ei.

SCULPTORUL: Ești genial, tovarășe Țintea!

ȚINTEA: Nu. Încă nu. Un simplu începător.

ARHITECTUL: Dar o să semănați?

ȚINTEA: Ei, asta-i bună! Se poate să nu semăn eu cu propria mea statuie?

ARHITECTUL: Mai gîndește-te: o să-ți fie greu.

ȚINTEA: La început. Pe urmă, mă obișnuiesc.

SCULPTORUL: Cînd îl montăm, tovarășe arhitect?

ARHITECTUL: Cum cînd? Noaptea asta. (Lui Țintea.) Ai grijă, la miting tu să nu aplauzi!

SCULPTORUL: Numai de n-ar ploua...

ARHITECTUL: Ei, băiatule, acum du-te acasă, mîncîncă bine, pune-ți echipamentul și urcă-te pe soclu.

SCULPTORUL: La cit e mitingul?

ARHITECTUL: La 9. Așa cum a rămas stabilit. Pînă la miting acoperiți-l cu pînză albă. O să-l ascundă de lume și o să-i țină și de cald. (Lui Țintea.) Ei, ce să-ți mai urez?

SCULPTORUL: Noapte bună, tovarășe arhitect. (Iese încet.)

ȚINTEA: Noapte bună. (Iese.)

ARHITECTUL: Bine. Deocamdată, atît: noapte bună.

CORTINA

REPRIZA a III-a

Scuarul din fața noului stadion. În stînga, foarte aproape de arlechin, soclul cu statuia. Statuia este acoperită cu pînză albă. În dreapta, deși încă nu se vede, gura unui mare cuptor de topire, despre care, deocamdată, numai autorul piesei știe de ce se află acolo. La deschiderea cortinei, Arhitectul-șef citește ultimele fraze din discurs. El se află foarte aproape de soclu, iar sutele de participanți se presupun a fi în culise. Se aud aplauzele lor și strigătele de entuziasm, aproape barbare, ale microbiștilor.

ARHITECTUL (încheiere): „...Iar acum, vă rog să-mi permiteți să dezvelesc această statuie închinată fotbalistilor, pe care cetățenii orașului nostru îi prețuiesc și-i înconjoară cu dragoste nemărginită“.

(Trage pînza. Pe soclu apare Țintea, în echipament sportiv și într-o postură oarecum caraghioasă, pentru că ceea ce pe statui le prinde, pe oameni nu. Mulțimea aplaudă și aclamă frenetic. Apoi, treptat, ovajile se sting și în piață nu mai rămîne nimeni.)

IRINA (a apărut pe nesimțite. De jos în sus): Titi...

ȚINTEA: Da...

IRINA: Hai acasă...

ȚINTEA: Fii serioasă, Irina, ne vede lumea!

IRINA: Cît ai să stai aici?

ȚINTEA: Pînă vine schimbul.

IRINA: Care schimb?

ȚINTEA: Statuia adevărată. Eu supli-nesc.

IRINA: Titi, ai mîncat?

ȚINTEA: Pe dracu'. Mi-e o foame de lup.

IRINA: Uite, ți-am adus un sandviș cu mușchi țigănesc.

ȚINTEA: Dă-l încoace!

IRINA: Nu ajung. Apleacă-te.

ȚINTEA: Dar fii atentă să nu treacă cineva!

IRINA: Nu e nimeni.

ȚINTEA: Atunci m-aplec.

(Se apleacă, ia sandvișul din mîna Irinei și mușcă din el cu poită și într-un ritm accelerat.)

IRINA: Titi... Cum e viața de... Adică, vreau să te-ntreb, ce simți tu acolo, sus?

ȚINTEA: Ce să simt? Am simțit azi-noapte un frig că dîrdîia echipamentul pe mine. Azi-dimineață a trecut și-o cioară... Noroc că eram acoperit. Viață veselă! Numai că n-ai cu cine schimba o vorbă. Ce mai e pe-acasă?

IRINA: A, tot timpul zbirnîie soneriile: ba la intrare, ba la telefon.

ȚINTEA: Ce vor?

IRINA: Să te felicite. Au venit pe numele tău 114 telegrame. Ți-au telefonat 96 de persoane, dintre care 38 de femei...

ȚINTEA: Irina! Ce-i cu scena asta de gelozie? Nu uita că din momentul de față eu aparțin orașului! Sînt bun al întregului popor! Psst!

(Trece cineva. O fată tină și frumoașă. Ajungînd în dreptul soclului, privește puțin mirată, apoi, în joacă, adresează o beza statuii și pleacă mai departe.)

ȚINTEA: Ai văzut? Sînt al tuturor! Ce puteam să fac? Să-i întorc spatele? Dar eu trebuie să stau numai cu fața îndreptată spre stadion. Așa a decis arhitectul!

IRINA: E foarte greu să fii nevastă de statuie...

ȚINTEA: Talentul pretinde sacrificii.

IRINA: Dar nu statui. Ce, ca om, era rău? Îți lipsea ceva? Nu te admirau toți? Și, din cînd în cînd, mai jucai și fotbal. Mai vrei un sandviș?

ȚINTEA: Da.

IRINA: Poftim. (Țintea se apleacă și-l ia. Mușcă din el foarte omenește.) Titi... Ce viață frumoasă am putea duce noi doi... Dar așa... Tu sus, eu jos... n-o să ne întîlnim niciodată.

ȚINTEA: Înțelege: situația asta e provizorie. Pînă vine schimbul.

IRINA: Da, dar tu tot acolo ai să rămii. E greu numai pînă te urci. După ce te-ai urcat nu-ți mai vine să te dai jos. Lasă că știu eu...

ȚINTEA: De unde știi?

IRINA: Am mai cunoscut statui...

ȚINTEA: Cînd? Unde? Cum? Nu mi-ai spus nimic, Irina!

IRINA: Isprăvește cu scena asta de gelozie. Nu e de demnitatea unui bronz serios. Și de ce ți-ai îmbrăcat tocmai tricoul ăsta galben? Nu ți-am spus că trebuie să-l dau la spălat?

ȚINTEA: Trebuia să aibă o oarecare patină... Ideea arhitectului. Și, te rog, fără observații!

IRINA: Titi, de ce cauți tu, neapărat, să ne certăm?

ȚINTEA: M-ai jignit îngrozitor...

IRINA: Cu ce?

ȚINTEA: Cu tehnica. Chiar dacă n-o am, nu trebuia să mi-o spui tocmai tu. Știi că sînt o statuie sensibilă. Mă necăjesc pentru fiecare critică de jos.

IRINA: Ai suferit mult?

ȚINTEA: Mi-a dat și o lacrimă.

IRINA: Mai vrei un sandviș?

ȚINTEA: Nu, mulțumesc. Soclul este calculat pentru o anumită greutate. Și n-aș dori s-o depășesc. Există o măsură și în privința asta, nu? Foarte complexă, viața de statuie!

(Începe să plouă. La început, cîteva picături, apoi, din ce în ce mai tare.)

IRINA: Aoleu! A început să plouă. Hai acasă, Titi!

ȚINTEA: Nu insistă, că nu merg.

IRINA: Ai să răcești. La sinuzita ta nu-mai o răceală-ți mai lipsește!

ȚINTEA: Inutil. Sînt ferm pe poziție.

Am promis să rămîn aici 24 de ore!

IRINA: Da, dar de unde să prevezi tu c-o să plouă? Uneori, lucrul ăsta nu-l prevede nici Institutul meteorologic! Zău, Titi, iubitule, ai grijă de tine. Nu te nenoroci! Dă-te jos, că plouă! O să mergem acasă, o să-ți fac un ceai fierbinte...

ȚINTEA: Degeaba, nu cedez! Sînt absolut incoruptibil!

IRINA: Atunci, dau fuga pîn-acasă, să-ți aduc o umbrelă!

ȚINTEA: Du-te repede! Și-un piramidon! (Irina fuge din scenă.)

(Prin piață trece Casierul. E îmbrăcat cu un fulgarin, are o umbrelă mare, impermeabilă, și nici măcar nu-i pasă de ploaie. Pare bine ațumtat. În dreptul statuii se oprește. Țintea îl ascultă nemîșcat.)

CASIERUL: Uite-l și pe dumnealui! Mă, tică, abia te-au pus și-a-nceput să te plouă! Află că nu-mi pare rău! Și știi de ce? Pentru că n-ai obraz! Ești tu ce ești, dar n-ai obraz! Uite-aici! (Semn la obraz.) Bronzul! Numi pare rău de pol, că nu polul m-a făcut pe mine! Cîștig 800 de lei pe lună și 200 de lei pe zi! Da' gestul! Mă, e greu să fii om... Asta, una la mină! P-ormă, dac-ai promis ceva, fii gentleman! Știi care, ăia din Anglia, care se duelau pentru un suris! De femeie! Asta, a treia la mină!

ȚINTEA: Ai grijă, ai sărit-o pe-a doua!

CASIERUL: A, da. A doua... e cineva pe-aici? Hei! Care te-ascunzi după statuie? Ieși afară, la lumină!

ȚINTEA: Degeaba strigi, nu e nimeni.

CASIERUL: Atunci m-am liniștit. Unde țineam?

ȚINTEA: La a doua.

CASIERUL: A doua e tot ca prima, da' altfel. Mă! Ce-ți pasă ție ce fac eu? Ți-am cerut ceva?

ȚINTEA: Un pol.

CASIERUL: Dar nu mi l-ai dat! Atunci de ce te bagi la salarii? Ți-a dat domeniul meu! Ce, eu mă bag la tine, la fotbal? Eu merg la bancă, îmi frec paltonul în troleibuz și să nu primesc nici un stimulent?

ȚINTEA: Primești salariu!

CASIERUL: Bine, ăla-i al meu! Mi se cuvine!

ȚINTEA: Și restul?

CASIERUL: Restul e atenție. Așa că, statuie nesuferită, îmi pare bine că te plouă! Te-ai băgat în activitatea mea, și cerul se răzbună! Dacă era iarnă, poate că și ninge. Am fost eu retrogradat pe șase luni, ai umblat pe la direcție, dar nu-i nimic! Sint bucuros că te plouă, na! Să-ți ruginească bronzul! Să-ți umble pe frunte douăzeci de ciori, ca să-ți aducă aminte de polul meu! Să-ți înghețe picioarele! Să te plouă cu broaște! Să-ți intre un țințar în nara stingă și să nu găsească ieșirea! Să-ți împletească păianjenii o pînă pe urechi, lată de douăzeci de centimetri! Să chelești! Să-ți răsară mustață violetă! Să-ți crească ochelari! De cal! Și cînd ai să vezi o femeie frumoasă, să-ți aduci aminte că ești de bronz! Servus! (Casierul își vede, mai departe, de drum.)

ARHITECTUL (apare): Psst! Psst! Țin-tea!

ȚINTEA: Cine e?

ARHITECTUL: Eu. Cum merge?

ȚINTEA: Plouă...

ARHITECTUL: Văd. Uite, ți-am adus un sprîț.

ȚINTEA: De unde?

ARHITECTUL: De la banchet. Avem banchet în cinstea ta. Foarte reușit. Mincarea bună, vinul excelent.

ȚINTEA: N-a întrebă nimeni de mine?

ARHITECTUL: Nu. Te-au uitat.

ȚINTEA: Bine, dar banchetul e-n cinstea mea!

ARHITECTUL: Nu te necăji. Așa se-n-tîmplă la orice petrecere. Se uită imediat și în cinstea cui și cine a organizat-o. Rămîne numai petrecerea. Hai, bea sprîțul pînă nu trece cineva.

ȚINTEA (după ce a băut): Bun vinul!

ARHITECTUL: Muscat-ottonel de Coțești. Puțin dulceag și are un buchet grozav. Să-ți aduc o sticlă? O ascunzi undeva, după soclu.

ȚINTEA: Nu, mulțumesc. Aș putea să amesc și, în poziția mea, e foarte periculos.

ARHITECTUL: Tîmpită ploaie...

ȚINTEA: M-a pătruns pînă la oase. Abia acum înțeleg...

ARHITECTUL: Tîrziu, tîrziu. Să-ți aduc o umbrelă?

ȚINTEA: Mi-aduce Irina.

ARHITECTUL: Sper că nu ești supărat pe mine. Ideea a fost a ta.

ȚINTEA: E lume multă?

ARHITECTUL: Multă.

ȚINTEA: Au venit și de la Federație?

ARHITECTUL: Da.

ȚINTEA: Cine?

ARHITECTUL: Un secretar cu un văr și-un cumnat.

ȚINTEA: De ce?

ARHITECTUL: Pentru că sîntem într-o regiune viticolă. Și secretarul nu putea să care singur trei damigene.

ȚINTEA: A spus ceva în legătură cu Argentina?

ARHITECTUL: Da.

ȚINTEA: Ce-a spus?

ARHITECTUL: Că-i plac foarte mult tangourile argentinene.

ȚINTEA: Aluzia e subtilă!

ARHITECTUL: Subtilă e, dar nu știu în ce măsură e aluzie. A spus-o ca pe-un lucru foarte banal.

ȚINTEA: Cred și eu! Țasta a cutreierat toată lumea.

ARHITECTUL: Poate. Dar după vin tot la noi a venit. Mai vrei un sprîț?

ȚINTEA: Nu.

ARHITECTUL: Atunci te las. S-ar putea să-ntrebe cineva de mine.

ȚINTEA: Și de mine?

ARHITECTUL: Dacă-ntreabă, găsesc eu un motiv! Dar nu cred. Mă duc, că plouă! La revedere! (Pleacă.)

(Țintea rămîne singur. Cîte un trecător, rar, se grăbește pe lîngă el, fără să-l bage în seamă.)

IRINA (apare): Uite, ți-am adus o umbrelă!

ȚINTEA: Mulțumesc. (Deschide umbrela deasupra capului.) Ei, așa da! Așa merită!

IRINA: Tot nu vrei să vii acasă?

ȚINTEA: Of, cicălitoare mai sînt femeile! Pentru un ceai fierbinte să renunț la cariera mea? Spune și tu! Sau tu știi numai să mă critici!

IRINA: Gata, nu te mai critic.

ȚINTEA: Lasă, fără indulgență. Mie-mi place critica. Dar în mod organizat și nu în familie. Dacă fiecare nevastă și-ar critica bărbatul, atunci de ce mai sînt necesare ședințele de analiză a muncii?

IRINA: Bine... Eu mă duc acasă. Dacă vrei, vino și tu. Pregătesc ceaiul. Cu bine, Titi... (Pleacă.)

(Țintea rămîne mai departe, cu umbrela deschisă deasupra capului. Apoi,

cind ploaia incetează, închide umbrela și o folosește drept baston. Se aude muzică de la banchet. Trecătorii își văd de treburi. Scena se întuneacă din ce în ce mai mult. Se face întuneric. Ceasul din fața Statului popular bate de zece ori. Se aude, undeva, departe, un țipăt ascutit de pasăre. Fulgeră. Atmosfera trebuie să aibă ceva sinistru.)

CORIFEUL (apare): Psst! (Ceilalți, cu saci și frînghii, vin după el.) Repede, băieți! [Cei din cor sînt îmbrăcați, de astă dată, în haine de stradă și poartă mănuși galbene, din piele de porc. Băieții lucrează repede. Dau jos statuia, o învelesc cu saci, o leagă cu frînghii și dispar. Soclul rămîne gol. Reflector pe soclu. Se poate citi: „Statuia unui fotbalist”. Deasupra n-a rămas decît umbrela, înfiptă în postamentul superior al soclului. Se aude motorul unui autocamion, care se depărtează. O scurtă pauză, și apoi, cînd scena este inundată de lumină, ne aflăm lingă un uriaș cuptor de topire. În scenă, Țintea (împachetat) și 80.000, care discută cu Corifeul.]

CORIFEUL: Uite-o aici. Ți-am adus-o.
80.000: Formele?

CORIFEUL: În regulă. (I le întinde.) Statuia trebuie retopită imediat. Uite, scrie și-acolo „urgent”.

80.000: E de bronz?

CORIFEUL: Bronz.

80.000: Bronzul costă! Ce reprezintă?

CORIFEUL: Un fotbalist.

80.000: Și de ce o retopiți? N-a ieșit bine?

CORIFEUL: Nu. N-o merită.

80.000: Aha! Păcat! Îmi place fotbalul.

CORIFEUL: Tot fotbalist?

80.000: Nu. Topitor. Dar îmi place.

CORIFEUL: Cînd să venim după bronz?

80.000: Miine dimineată. Acum încing cuptorul și, pînă cînd vine schimbul, mă ocup de statuie. E mare?

CORIFEUL: Cit un om.

80.000: Bine. Las-o și veniți dimineată.

CORIFEUL: Noapte bună.

80.000: Noapte bună.

(Corifeul iese. 80.000 desface, tacticos, frînghiile. Dă sacii la o parte și apare... Țintea. Stupoare de ambele părți.)

ȚINTEA: Ce-i aici?

80.000: Topitoria.

ȚINTEA: Și ce faci?

80.000: Ce să fac? Te retopesc.

ȚINTEA: Nu se poate!

80.000: Se poate! A semnat șeful. A scris și „urgent”. Uite-aici. (Îi arată.)

ȚINTEA: E o greșeală!

80.000: Nu, șeful nu greșește. Dacă-ar greși el numai o singură dată, s-ar duce dracului toate cuptoarele astea.

ȚINTEA: Fac contestație!

80.000: Nu, aici nu merge. Asta-i la fotbal. Aici cînd s-a zis un lucru, s-a zis. Mai bine stai pe scaun și așteaptă liniștit să urce temperatura pînă la punctul de topire.

ȚINTEA: Faci o crimă!

80.000: Recuperez bronzul. Perfect legal.

ȚINTEA: Zău, am impresia că glumești...

80.000: Nu glumim în producție, tovarășe...

ȚINTEA: Vreau să mă adresez cuiva!

80.000: N-ai dreptul. Dumneata trebuie să taci.

ȚINTEA: Anunță o autoritate!

80.000: La topitorie, autoritatea sînt eu.

ȚINTEA: Te implor, fă ceva pentru mine!

80.000: Fac. Încing cuptorul.

ȚINTEA: Sînt fotbalist! Am jucat cu Spania!

80.000: Știu. Te cunosc.

ȚINTEA (rază de speranță): Mă cunoști?

80.000: Cine nu-l cunoaște pe Titu Țintea? De cite ori șuturile lui n-au ridicat stadionul în picioare!

ȚINTEA: Ești microbist, te-am ghicit imediat!

80.000: De doisprezece ani, n-am pierdut un singur meci. Odată, cînd eram internat în spital pentru apendicită, venea frate-meu mai mic în fiecare duminică și stătea două ore în pat, în locul meu. Ba chiar, pe negîndite, i-au făcut anestezie și, pînă să mai zică ceva, l-au și operat. Cînd m-am întors de la meci să-mi reiau locul, îl scoteau din sala de operație.

ȚINTEA: Foarte trist.

80.000: Nu e trist deloc. Suferea și el de apendicită. Dar n-avea curaj să se interneze.

ȚINTEA: M-ai văzut vreodată jucînd?

80.000: Oho...

ȚINTEA: Îmi pare bine că te cunosc. Cum te cheamă?

80.000: 80.000.

ȚINTEA: Ce, ăsta-i nume?

80.000: Nu, e o cifră.

ȚINTEA: Și-n cifra asta se amestecă totul, și numele și pronumele?

80.000: E, cum o să se-amestece? Numele-i nume și pronumele-i pronume.

ȚINTEA: Atunci care-i numele întreg?

80.000: 80.000 Vasile.

ȚINTEA: Ascultă, 80.000... Ce nume, domnule... Ascultă, tu spui că m-ai

văzut jucind de-atâtea ori. Nu m-ai aplaudat niciodată?

80.000: Te-am aclamat cu 80.000 de guri. Te-am urmărit cu 160.000 de ochi.

Te-am aplaudat cu 160.000 de palme.

ȚINTEA: Atunci înseamnă că sînt salvat. Mă prețuiești.

80.000: Te prețuiesc.

ȚINTEA: Oprește cuptorul!

80.000: Nu, asta nu se poate. Avem documente.

ȚINTEA: Dar înțelege că n-ai să mă poți topi! Eu sînt om!

80.000: Imposibil. Aici scrie...

ȚINTEA: Ești un birocrat, uite-te la mine! Arăți eu a statuie?

80.000: Da. Te-am văzut și-n fața stadionului, azi dimineață...

ȚINTEA: A fost o întîmplare! Am ținut locul!

80.000: Unde ai mai văzut matală ca un om să țină locul unei statui? Spui prostii.

ȚINTEA: Prostii, dar le spun! Vorbesc! Uite: a, e, i, o, u! Dacă sînt statuie, de ce vorbesc?

80.000: Pentru că nu ești disciplinat. Ți-am spus s-aștepți liniștit că-ți vine rîndul imediat.

ȚINTEA: Te rog, poate că există vreo speranță să renunți...

80.000: Nici o speranță. Te am în plan.

ȚINTEA: Zău! Am nevastă! Am copii.

80.000: Vezi că nu ești om? Dacă-ai fi om, nu m-ai minți așa, de la obraz. Țîntea n-are nici un copil, o știe și-un școlar de la elementară. S-a-nsurat anul trecut. Dar copii n-are.

ȚINTEA: Va să zică, îmi știi și biografia! Mă cunoști! Fă ceva pentru mine!

80.000: Tot ce pot să fac este să meargă repede.

ȚINTEA: Crede-mă, 80.000, sînt om! Sînt om! Văd! Aud! Gîndesc!

80.000: Ce vezi? Gloria. Ce auzi? Laudele. Ce gîndești? Că ți se cuvine totul. Nu. Nu poți fi om. Documentul e bun.

ȚINTEA: Ai milă. De ce să-ți faci o reputație de om rău, cînd poți să-ți faci una de suflet mare? Omul trebuie să fie milos...

80.000: Nu mă-nvăța matală cum trebuie să fie omul! Retopim și echipamentul? Hai, pregătește-te.

ȚINTEA: Doamne, de ce mi-a trebuit?

80.000: Lasă, fără rugăciuni. Nu te doare nimic. Nici nu simți. Sînt aproape 1200 de grade.

ȚINTEA: E mult, crede-mă, sînt inginer. Bronzul se topește la 900 de grade! Am și-o inovație în problema asta...

80.000: Știu. O cunosc. Foarte bună inovație, luna viitoare începem s-o aplicăm și noi. Dar am vrut să-ți fac o favoare.

ȚINTEA: Mă opun!

80.000: Te leg cu frînghiile astea. Stric eu puțin puritatea bronzului, dar planul tot îl fac. Stăm prost pe septembrie și sîntem în întrecere. Nu ne putem juca cu planul!

ȚINTEA: Sînt tînar! Am 23 de ani!

80.000: Dar ai înghițit bronz mult. Dacă te făceau din ghips, nu era nici o pagubă. Bronzul costă. Hai, ești gata?

ȚINTEA: În clipa asta sîntem frați, Giordano!

80.000: Care Giordano?

ȚINTEA: Giordano Bruno.

80.000: Fugi, frate, de-aici. Țîntea era om. A murit ca să se poată învîrți pămîntul. Dumneata ești statuie. Alt material. (*Deschide gura cuptorului.*) Ei, ce facem? Te ridic cu macaraua sau intri singur?

ȚINTEA: Doamne, sînt pierdut! (*Cade în genunchii.*) Uite, te rog. Te implor. În numele celor 80.000 de guri cu care m-ai ovaționat. Al celor 160.000 de ochi cu care m-ai urmărit. Al celor 160.000 de palme cu care m-ai aplaudat! Ascultă ultima mea dorință: cheamă-l pe șeful dumitale. Vreau să vorbesc cu el.

80.000: Hai, ridică-te. Nu murdări bronzul. (*Țîntea se ridică.*) Să vedem dacă-i aici. (*La telefon.*) Alo! Tovarășe Grigore, vino puțin în hala mică. În legătură cu statuia. Mi se pare că are boala aia... astenie. Susține morțiș că e om. Alți oameni vor s-ajungă statui. Țîntea vrea să fie om. Bine. Te aștept. Dar vino repede, că totu-i pregătit! (*Lasă receptorul. Lui Țîntea.*) Ai noroc. Vine șeful.

ȚINTEA: Topitor și el?

80.000: A fost. Acum e inginer, a luat diploma săptămîna trecută.

ȚINTEA: Uite ce te rog, închide cuptorul ăla!

80.000: Ai dreptate. Să nu se răcească. (*Îl închide.*) Ptiu, fir-ar ai dracului!

ȚINTEA: Ce s-a întîmplat?

80.000: S-a rupt lanțul de la scripete.

ȚINTEA: Excelent!

80.000: Nu, nici o grijă, aduc altul de la magazie. (*Dă să plece.*) Mă-ntorc imediat. Ai grijă să nu faci vreo prostie în lipsa mea! (*Din ușă, se întoarce.*) Dă frînghiile alea-ncoace! (*Le ia și iese.*)

(*Țîntea se zbate, se zvîrcolește, ca într-o cușcă. Imposibil de găsit ieșirea.*)

În acest timp apare Adjunctul, interpretat de același actor care îl joacă pe 80.000. Poartă altă haină și este, numai foarte puțin, schimbat.)

ADJUNCTUL: Inutil. Nu se poate ieși.

Dumneata ești materia noastră primă. ȚINTEA: Atunci de ce vrei să mă risipiți? De ce risipiți materia primă, tovarăși?

ADJUNCTUL: Dimpotrivă. Te valorificăm. Extragem metalul. Separăm conținutul valoros de forma nereușită.

ȚINTEA: Dumneata ești șeful?

ADJUNCTUL: Nu. Adjunctul. Șeful e de gardă.

ȚINTEA: Cum te cheamă?

ADJUNCTUL: 80.000.

ȚINTEA: 80.000 Vasile?

ADJUNCTUL: Nu, ăla-i topitorul. Eu sînt 80.000 Grigore.

ȚINTEA: Salvează-mă! Sînt fotbalist!

ADJUNCTUL: Dacă s-ar găsi cineva să-i salveze pe fotbaliști, nu s-ar mai antrena niciodată. S-ar baza numai pe salvator. Și ar intra pe teren complet nepregătiți.

ȚINTEA: Am jucat cu Spania!

ADJUNCTUL: Știu. Am ascultat meciul la radio. În minutul 50 ai ratat o ocazie rară. Aveai golul pe bocanc. Și-ai tras afară.

ȚINTEA: Eram emoționat, jucam cu Spania.

ADJUNCTUL: Și? Dacă jucai cu Brazilia, făceai în pantaloni? Iartă-mă, nu e politicos să vorbești urît față de-o statuie.

ȚINTEA: Dar eu sînt om!

ADJUNCTUL: Imposibil. Oamenii nu locuiesc pe socluri, în piețe. Mai ales pe o ploaie torentială!

ȚINTEA: A fost o întimplare nefericită. Am ținut locul.

ADJUNCTUL: Am auzit pînă acum fel de fel de întimplări. Dar un asemenea lucru nu i-a trecut prin cap nimănui.

ȚINTEA: Talentul presupune originalitate.

ADJUNCTUL: Dar nu cu orice preț! Scuză-mă, propoziția asta am citit-o într-un articol de critică literară.

ȚINTEA: Văd că ești un om cult, gîndește-te că e o aberație! N-am nimic de statuie în mine.

ADJUNCTUL: Atunci, cum ai ajuns pe soclu? Ceva tot trebuie să fi avut!

ȚINTEA: Am avut ghinion! Te rog, fă ceva pentru mine, topitorul e drastic!

ADJUNCTUL: Unde-i documentul?

ȚINTEA: Acolo. (I-l arată. Adjunctul îl ia și-l citește.)

ADJUNCTUL: Jale mare.

ȚINTEA: Aleu! De ce?

ADJUNCTUL: A semnat șeful.

ȚINTEA: Și?

ADJUNCTUL: E sfînt. Nu pot face nimic. El a semnat, numai el poate să retragă dispoziția.

ȚINTEA: Cheamă-l, te rog! Îți promit c-o să mă lupt din răspuțeri cu propriile mele emoții! Ai să vezi...

ADJUNCTUL: Nu se poate, șeful e de gardă.

ȚINTEA: Înlocuiește-l! Cinci minute! Atît!

ADJUNCTUL: Dacă-ai ști cită supărare mi-ai adus atunci, în minutul 50. Îmi venea să sparg aparatul de radio...

ȚINTEA: Iartă-mă. Altă dată o să mă gîndesc mai mult la aparatul dumitale. Și la dumneata. Îl chemi?

ADJUNCTUL: Să-ncerc. (Iese.)

(Țintea așteaptă, cu o rază de speranță. Apare Șeful, interpretat de același actor care-l joacă pe Adjunct. E puțin schimbat și poartă o altă haină. Are ochii obosiți, a citit probabil un roman mediocru.)

ȘEFUL: Dumneata m-ai chemat?

ȚINTEA: Nu v-am chemat. V-am rugat să veniți.

ȘEFUL: Ești prieten cu Adjunctul?

ȚINTEA: Nu. De ce?

ȘEFUL: Te-a susținut foarte călduros.

Și-a dat cuvîntul lui de onoare că ești om. Am venit mai mult din curiozitate. N-am cunoscut un asemenea caz.

ȚINTEA: Dar sînt om!

ȘEFUL: Pe ce te bazezi? Semeni într-adevăr cu fotbalistul Titi Țintea, dar, în definitiv, orice statuie seamănă cu cineva. Noi nu facem artă abstractă.

ȚINTEA: Fotbalistul Țintea sînt eu! Nu m-ați văzut jucînd niciodată?

ȘEFUL: Ba da. De cîte ori nu mi-ai înroșit palmele cu șuturile dumitale!

ȚINTEA: Cum asta!

ȘEFUL: Te-am aplaudat pînă la roșu.

ȚINTEA: Sînteți microbist! Cum vă numiți?

ȘEFUL: 80.000.

ȚINTEA: Vasile? Grigore?

ȘEFUL: Nu, Gavrilă. 80.000 Gavrilă. Ți se pare ciudat numele ăsta?

ȚINTEA: Nu, de ce? E foarte frumos. Și sînteți mulți care purtați acest nume?

ȘEFUL: 100.000.

ȚINTEA: Păi spuneai de 80...

ȘEFUL: A, nu. 20.000 stau în picioare.

Toți te-am aplaudat. Ne adunăm în fiecare duminică pe stadion și te aplaudăm pe dumneata.

ȚINTEA: Atunci e clar, nu? Țintea sînt eu!

ȘEFUL: Semănați. Ți-am spus că semănați!

ȚINTEA: Tovarășe 80.000, s-a petrecut un lucru cu totul ieșit din comun! Statuia mea, care trebuia să fie făcută din bronz, n-a fost gata la timp! Și-atunci, ca să nu dăm mitingul peste cap, am ținut eu locul statuii timp de 24 de ore! A fost o prostie din partea mea!

ȘEFUL: Cum, n-a fost gata? Ia stai puțin! *(La telefon.)* Alo! Hala mare! Ce s-aude cu „Statuia unui fotbalist”? Abia e la răcire? Și n-a fost montată, azi dimineată, în fața stadionului? Nu? Se află la noi? *(Lasă telefonul. Lui Țintea.)* Tovarășe Țintea, dar dumneata ești om!

ȚINTEA: Păi, eu ce spun?

ȘEFUL: Și-atunci, cum ai ajuns aici?

ȚINTEA: Nu știu. Pentru recuperarea bronzului.

ȘEFUL: Îmi pare bine că te-am cunoscut. Dacă vrei, poți să pleci.

ȚINTEA: Și... documentul?

ȘEFUL: Nu mai e valabil. Eu credeam că e vorba chiar de statuie. Asta se rupe. *(Dă să rupă documentul.)*

ȚINTEA: Nu! Nu-l rupeți! Păstrați-l pentru adevărata statuie. Bronzul trebuie meritat. Încă nu mă simt în stare să-l merit. Retopiți statuia.

ȘEFUL: Abia se răcește. Nu se poate.

ȚINTEA: E statuia mea și fac ce vreau cu ea! Vă rog s-o retopiți. Bronzul costă.

ȘEFUL: Bine. Dacă ții dumneata...

ȚINTEA: Țin foarte mult! Retopiți-mă!

ȘEFUL *(telefon)*: Alo! Hala mare? Retopiți „Statuia unui fotbalist”. Cum, cine dă dispoziție? Eu! Vă aduc imediat documentul! *(Închide telefonul.)* Mai gîndește-te, tovarășe Țintea. Mai ai timp să te gîndești.

ȚINTEA: M-am gîndit.

ȘEFUL: Oricum, nu e puțin lucru. Nu te-ntilnești în fiecare zi cu propria ta statuie. Ai să regreti.

ȚINTEA: Am să regret cele 24 de ore petrecute pe soclul din fața stadionului.

ȘEFUL: Uite, mă fac că n-am auzit nimic și-mi aprind o țigară. Cît fumez această țigară, îți dau dreptul să te răzgîndești. *(Scoate o țigară. Aprinde un chibrit. Țintea suflă în flacără și-o stinge.)*

ȚINTEA: Inutil. Mîine am antrenament și fumul de țigară nu-mi face bine.

ȘEFUL: Bine. *(Telefon.)*

ȚINTEA: Ce faceți?

ȘEFUL: Dau telefon.

ȚINTEA: Ați dat adineaori!

ȘEFUL: Nu. Adineaori n-am vorbit cu nimeni. M-am făcut numai. Am vrut să-ți mai las o șansă. Înteleg că oricărui om îi vine greu să renunțe la statuia sa. Dar te văd decis. *(Telefon.)* Alo! Hala mare! Retopiți „Statuia unui fotbalist”!

(Intră corul. De astă dată, băieții din cor poartă și haine de stradă și trenin-guri, și uniforme de C.F.R., de pompieri, halate albe etc. Fiecare poartă cite un geamantan cu etichete, dintre acelea pe care le-a adus Țintea din Spania. Se formează din nou treptele de la început, dar în sens invers. Titi Țintea se trezește cocoșat în vîrfurile scării, pe geamantanul cel mai mare. Este, evident, stingherit și nu știe ce să facă. Apar Irina și Arhitectul.)

IRINA: Titi!

(În sfîrșit, Țintea a găsit soluția: coboară treptele alergînd și nu se oprește decît în brațele Irinei. Îmbrățișare și, eventual, sîrut.)

IRINA: Titi, ce fericită sînt c-ai coborît pe pămînt. Acum putem sta de vorbă de la același nivel. Dacă vreau, pot să te și sîrut.

UNU: Of, sentimentalismul ăsta femeiesc... Gata să-l sîrute. Dar dumnealui nu e un om oarecare. Tovarășul inginer are statuie în fața stadionului. Zic vreo eroare?

DOI: Nu că zici, dar faci.

UNU: Cum asta? Dar unde-i statuia?

DOI: A coborît. A coborît statuia. Uite-o. *(Îl arată pe Țintea.)*

UNU: Foarte bine. Nici nu merita să stea sus. *(Lui Țintea.)* Află, tovarășe inginer, că eu am fost primul care ți-am apucat statuia de picioare și ți-am aruncat-o în sac. Am făcut vreo eroare?

ȚINTEA: Da. Ai făcut.

UNU: Iar? Tot n-am zis corect?

ȚINTEA: Nu c-ai zis, dar ai făcut. Pe soclu nu se afla statuia mea. Mă aflam chiar eu. În carne și oase.

DOI: Și cum ai scăpat din cuptor?

ȚINTEA: Am avut noroc. Am dat peste 80.000.

DOI: Care 80.000?

ȚINTEA: Vasile, Grigore, Gavrilă... Le-am explicat greșeala și m-au înțelese.

CORIFEUL: A fost o răpire în toată regula.

ȚINTEA: Unul dintre voi mi-a tras chiar un ghiont zdravăn. Îl simt și-

acum. Nu cumva ai fost tu, Doispnezeze?

DOISPNEZECE: Da... Sigur... eu...

CORIFEUL: Nu-i adevărat. Doispnezeze n-a fost cu noi.

DOISPNEZECE: Eu sînt numai rezervă. Azi joc, mîine nu mai joc. Din cauza asta mi-au dat chiar un număr care mi se pare astronomic.

ȚINTEA: Poftim. (Vine spre el. Îi dă un pachet.)

DOISPNEZECE: Ce-i asta?

ȚINTEA: Tricoul meu, cu numărul Nouă. O să jucăm alternativ. Trebuie să te obișnuiești cu emoțiile. Ce-ai să te faci dacă va trebui să joci odată împotriva Braziliei?

DOISPNEZECE (scoate tricoul și-l îmbracă pe cel cu numărul Nouă): Asta e o răspundere, nu un tricou. Și încă una de titular, pentru că nu poate exista răspundere de rezervă. Iartă-mă, Țintea, pentru ghiontul acela. Trebuia să ți-l dau. Ți-l promit, la prima ocazie. (Trei face cîteva acorduri de chitară.)

CORIFEUL: Iar cînti, Treiule?

TREI: Iar.

CORIFEUL: Ce ți-a venit? Duminica asta n-am jucat fotbal.

TREI: Dar am cîștigat, mi se pare, un fotbalist.

CORIFEUL (spre arhitect): Și cum rămîne cu statuia?

ARHITECTUL: Nu știu. Nu contează. În definitiv, eu sînt arhitect, nu pompă

de umflat fotbaliștii. Ce mă fac dacă-ntr-o bună zi îi vine ideea lui 80.000 — nu știu care, Vasile, Grigore, Gavrila — și mă bagă și pe mine-n cuptor, la retopit?

IRINA: Hai, Titi, mergi acasă?

ȚINTEA: Merg, Irina. (Spre băieți.) Voi, băieți, sînteți niște fotbaliști adevărați!

CORIFEUL: Eroare, Țintea! Ne-ai luat drept fotbaliști pentru că, o perioadă de timp, am purtat în scenă trenin-guri albastre. Adevărul este că unii dintre noi n-au văzut în viața lor nici măcar zece meciuri de fotbal.

ȚINTEA: Va să zică, nu...

CORIFEUL: Nu. Categorie, nu.

ȚINTEA: Atunci cine sînteți?

CORIFEUL: Unii lucrează împreună cu tine, la „Metalurgul”. Alții, în alte părți. Ne-am adunat din fiecare secție cite unul, inclusiv contabilitatea și administrativul...

IRINA: Hai, Titi...

ARHITECTUL: Du-te.

CORIFEUL: De fapt, o să plecăm toți. Trebuie să ne odihnim. Săptămîna viitoare vor intra în lucru cîteva repere noi la secția mecanică, avem o sedință de producție pe ziua de 19, două antrenamente, joia tineretului, și pe urmă...

ȚINTEA: Pe urmă? Ce va fi pe urmă, Corifeule?

CORIFEUL: Pe urmă... Duminică vom juca fotbal...

București, ianuarie 1964.

C O R T I N A

